

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΔ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1947

ΑΡΙΘ. 3—4

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰωάννου Ν. Καρυίη Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ἐρησκειμάτων, Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία. — *Χρυσόστομου Γ. Νεαμονιτάκη*, Γνωστοποίησις Γάμων καὶ Υἱοθεσία. — *Γ. Π.* Τὸ ζήτημα τῆς Παλαιστίνης. — *Παρατηρήσεων Στήλη*: Ἀνακριβεία. — «Πλήρης τάξις». — Ἡ Ριζάρειος. — Ἡ «Πατριάς». — Τὸ Τ.Α.Κ.Ε. — Ἡ ἀσύλληπτος. — Ἡ «ἀνακάλυψις». — Χρονικά. — Πνευματικὴ κίνησις.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ὁ φίλος Συνάδελφος κ. Β. Βέλλας ἤνοιξε τὴν περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας συζήτησιν. Φρονῶν ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ διαφωτισθῇ ὑπὸ πλειόνων τὸ ζήτημα τοῦτο, ἵνα οὕτω καταστῇ συνειδητὴ ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς ἀμέσου ἐφαρμογῆς τοῦ σχετικοῦ Νόμου, ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ δώσω εἰς τὴν δημοσιότητα διαφωτιστικὰ τινὰ στοιχεῖα περὶ αὐτοῦ.

Ὡς γνωστόν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 41/1936 Ἀν. Νόμου «Περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΦΕΚ. 378/31.8. 1936, «Ἐκκλησία» 14 (1936) 290—292) ἰδρύθη ἐν Ἀθήναις ὁ ἐκκλησιαστικὸς Ὄργανισμὸς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, λειτουργήσας ὡς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ δὲ τοῦ Ἀν. Νόμου 2169/1940 «Περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΦΕΚ. 6/4. 1. 1940, «Ἐκκλησία» 18 (1940) 21—22) ἐγένοντο τροποποιήσεις τινὲς εἰς τὸν πρόηγούμενον βασικὸν Νόμον.

Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ὁ ἀπὸ τοῦ 1936 ἐφαρμοσθεὶς θεσμὸς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας δὲν ἀπέδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς προσδοκωμένους παρ' αὐτοῦ καρπούς, κατὰ δὲ τὰ τελευταῖα ἔτη περιέπεσεν εἰς μαρασμὸν καὶ στασιμότητα. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς διαφόρους λόγους καὶ ἰδίως εἰς τὴν «ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς παρά τισιν ἀνεξηγήτον ἀντιπάθειαν καὶ ἐκδεδηλωμένην ἐχθρότητα»¹ πρὸς τὸν νέον ἐκκλησιαστικὸν τοῦτον θεσμὸν.

1. Ἐγγραφοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἀπὸ 24.1.1938, ἐν «Ἐκκλησία» 16 (1938) 33.

Διὰ τοῦτο ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς 90 περιόδου ἀπεφάσισε νὰ συμπληρώσῃ τὸν σχετικὸν Νόμον καὶ πρὸς τοῦτο Ἐπιτροπὴ αὐτῆς συνεργασθεῖσα μετὰ τῆς Γεν. Διευθύνσεως Ἐρησκειμάτων, ἧς προϊστάτω τότε ὁ κ. Β. Βέλλας, κατήρτισε νέον σχέδιον Νόμου. Κατ' Ἰούλιον τοῦ 1945, διαδεχθεὶς τὸν κ. Συνάδελφον ἐν τῇ Γεν. Διευθύνσει Ἐρησκειμάτων, εἶρον τὸ σχέδιον τοῦτο καὶ, πεισθεὶς ὅτι διὰ τῆς δημοσιεύσεως καὶ ἐφαρμογῆς αὐτοῦ θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ συγκέντρωσις, ἐνοποίησις καὶ συστηματοποίησις τῶν πρακτικῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀποτελεσματικωτέραν ὑπ' αὐτῆς ἀντιμετώπισιν τῶν μεγάλων μεταπολεμικῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων καὶ ἀναγκῶν, προέβην εἰς νέαν ἐπεξεργασίαν αὐτοῦ καὶ εἶτα, κατόπιν πολυμήνων συνηνοήσεων μεταξὺ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ ἀντιβασιλεύοντος τότε Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐπετεύχθη τελικῶς ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἔγκρισις τοῦ σχεδίου τούτου καὶ ἡ δημοσίευσίς αὐτοῦ ὡς Ἀν. Νόμου ὑπ' ἀριθ. 976/1946 «Περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΦΕΚ. 58/21.2. 1946).

Ἡ νέα ἀριστίνδην Ἱερά Σύνοδος τῆς 91 περιόδου ἐν ἀρχῇ μὲν διετέθη εὐμενῶς καὶ μάλιστα συνεύργησεν εἰς τὴν ἐπίσπευσιν τῆς δημοσίευσως τοῦ νέου Νόμου, ἀλλὰ μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ παραδόξως ὁ Σεβ. Προεδρεύων αὐτῆς ἠρνήθη νὰ προβῇ εἰς τὴν σύγκλησιν καὶ συγκρότησιν εἰς σῶμα τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου Νόμου, ἔνεκα διαφωνίας μελῶν τινῶν αὐτῆς ἢ πρὸς τὸν ὅλον θεσμὸν ἢ πρὸς τινὰς ἐπὶ μέρους διατάξεις αὐτοῦ, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς περὶ συνθέσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῶν ἀρθρῶν 4 καὶ 7. Ὁμοίαν περίπου στάσιν ἔναντι τοῦ Νόμου τηρεῖ καὶ ἡ παρούσα Δ. Ι. Σύνοδος τῆς 92 περιόδου.

Ἀντιθέτως ὅμως ἡ ἀπὸ 22 Ἰουλίου—5 Αὐγούστου 1946 συνεληθούσα Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀσχοληθεῖσα ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 5)8)1946 καὶ περὶ τὸ θέμα τοῦτο, μετὰ τὰς ἀγορεύσεις ἐνίων Σεβ. Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ Μακ. Προέδρου, χαρακτηρίσαντος τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἀ-

ποστολικής Διακονίας ως «οὐσιωδεστάτην» διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ἀπεφάσισεν ὅπως λειτουργήσῃ ὁ θεσμὸς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀφοῦ προηγουμένως «ἡ Δ. Ι. Σύνοδος μελετήσῃ τὸν νεαρόν Νόμον περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας, τροποποιήσῃ τὴν σύνθεσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς καὶ προσθέτουσα εἰδικὸν ἄρθρον διὰ τὴν θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας, ἣν θὰ ἀναλάβῃ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία»¹.

Δυστυχῶς ὅμως τὴν σοβαρὰν ταύτην ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας δὲν ἐξετέλεσαν μέχρι σήμερον οὔτε ἡ προκάτοχος ἀριστίνδην, οὔτε ἡ νῦν Δ. Ι. Σύνοδος, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλαβον ὁμοίως ὑπ' ὄψιν οὔτε τὰ ἀλλεπάλληλα σχετικὰ ἔγγραφα τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας, οὔτε τὰς πρὸς αὐτάς τε καὶ τὴν Ἱεραρχίαν ἐπιμόνους προσωπικὰς ἐκκλήσεις τοῦ γράφοντος, ὡς Βασιλικὸν Ἐπιτρόπου, πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου².

Ἀλλὰ διὰ ποίους λόγους δὲν ἐφαρμόζεται ὁ περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας Νόμος καὶ τίνα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιδρώντων κατ' αὐτοῦ εὐαρίθμων, εὐτυχῶς, Σεβ. Ἱεραρχῶν; Ταῦτα δύναται νὰ συνοψισθῶσιν ἐν τοῖς ἑξῆς:

Ἐν πρώτοις, τινὲς τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν διαφωνοῦσι κατὰ βάσιν πρὸς τὸν θεσμὸν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τὸν καταπολεμοῦσιν ἢ διότι θεωροῦσι περιττὸν ἐντελῶς αὐτόν, ἀρκοῦμενοι εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα μόνον τῶν οἰκείων Σεβ. Μητροπολιτῶν, ἢ φοβοῦνται ὅτι ἐνδέχεται ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία νὰ ὑποκαταστήσῃ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, οἰονεὶ σφετεριζομένη τὰ κανονικὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἀρμοδιότητας αὐτῶν καὶ ἐπεμβαίνουσα ἀντικανονικῶς εἰς τὰ ἐπὶ μέρους ποιμαντορικὰ καθήκοντα αὐτῶν. Προφανῶς ἀμφότερα ταῦτα δὲν εὐσταθοῦσιν. Εἰς μὲν τὸ πρῶτον εὐγλωττον ἀπάντησιν δίδει ἡ γνωστὴ πᾶσι τοῖς παροικοῦσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ πνευματικὴ ἀδράνεια ἐνίων, ἄνευ τῆς συνεργασίας καὶ ἐπικουρίας τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἱερῶν Μητροπόλεων. Τὸν δὲ δεῦτερον φόβον διαλύει τὸ 6 ἄρθρον τοῦ Νόμου, δι' οὗ ἱδρύνονται παρ' ἐκάστη Ἱερᾷ Μητροπόλει παραρτήματα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, διοικούμενα ὑπὸ τοπικῶν συμβουλίων ὑπὸ τὴν προεδρίαν καὶ κατεύθυνσιν τῶν οἰκείων Σεβ. Μητροπολιτῶν. Ταῦτα βεβαίως δὲν ὑποκαθιστῶσιν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ὑποβοηθοῦσι καὶ ἐνισχύουσι τὸν κυρίαρχον Ἐπίσκοπον εἰς τὴν πληρεστέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ πολυσχιδοῦς ἔργου του δι' ἄρτίας ὁργανώσεως καὶ ἱκανῶν πόρων καὶ μέσων, ὧν συνθηθέστατα στερεῖται οὗτος ἄνευ αὐτῶν. Κατὰ τὸ ἐδάφιον 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου

τὰ ὑπὸ τὴν προεδρίαν καὶ διεύθυνσιν τῶν ἀρμοδίων Σεβ. Μητροπολιτῶν τελούντα τοπικὰ συμβούλια τῶν παραρτημάτων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας «καθῆκον ἔχουν ὅπως φροντίζουν διὰ τὴν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Μητροπόλεως πραγμάτων τῶν σκοπῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὅπως μεριμνοῦν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γενικῆς φύσεως ἀποφάσεων τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου, προτείνουν τὴν ἴδρυσιν, ὁργανώνουσι καὶ ἐπιβλέπουσι πάντα τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, μεριμνοῦν διὰ τὴν πύκνωσιν τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς ἐξομολογήσεως ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Μητροπόλεως, προτείνουν τὸν διορισμὸν Ἱεροκηρῦκων καθ' ὑπέρβασιν τοῦ καθωρισμένου ἀριθμοῦ, ἐφ' ὅσον οἱ οικονομικοὶ πόροι τοῦ τοπικοῦ ταμείου ἐπιτρέπουσι τοῦτο, καὶ ὑποδεικνύουσι εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Κεντρικὸν Συμβούλιον πᾶν γενικώτερον μέτρον πρὸς προαγωγὴν τῶν σκοπῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας». Τὸ δὲ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας θὰ συντρέχῃ τὸ ἔργον τῶν παραρτημάτων τῶν Ἱ. Μητροπόλεων διὰ τῆς παροχῆς ἐνιαίας κατευθυντηρίου γραμμῆς δράσεως, ἐξειδικευμένων στελεχῶν (Ἱεροκηρῦκων, Κατηχητῶν καὶ Ἐξομολογητῶν) καὶ ὑπαλλήλων, μισθοδοτουμένων παρ' αὐτοῦ, διὰ τῆς ἀποστολῆς βιβλίων, ἐντύπων, περιοδικῶν, εἰκόνων κλπ., ὡς καὶ διαφόρων χρηματικῶν ἐπιχορηγήσεων, καὶ γενικῶς δι' ὅλων ἐκείνων τῶν μέσων, τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς ἄρθροις 11-23 τοῦ Νόμου. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἀντικανονικὴ ἐπέμβασις εἰς τὰ δικαιώματα τῆς Δ. Ι. Συνόδου ἢ τῶν ἐπὶ μέρους Σεβ. Ἱεραρχῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὸ ὁποῖον ἀπλῶς θὰ χρησιμεύῃ ὡς τι ἐπιτελικὸν γραφεῖον τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, ἐργαζόμενον ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ κατευθύνσεις αὐτῆς διὰ τὴν συγκέντρωσιν, τὸν συγχρονισμόν, τὸν συντονισμόν, τὴν ἐνοποίησιν καὶ τὴν συστηματοποίησιν τῶν δυνάμεων καὶ προσπαθειῶν καὶ τῆς καθόλου δράσεως τῆς Ἐκκλησίας πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου προορισμοῦ αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ¹.

1. Σχετικῶς ἔγραφε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ἐν τῷ ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος μηνονευθέντι ἔγγράφῳ του, ὅτι ἀκριβῶς «πρὸς αὐτὴν τὴν συγκέντρωσιν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν συντονισμόν τῆς ἐργασίας καὶ τῶν δυνάμεων ἀποβλέπει ἡ κεντρικὴ ὑπηρεσία τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ὡς δὲ ἐν πάσαις ἀνεξαιρέτως ταῖς Ἐκκλησίαις (Ὁρθοδόξοις τε καὶ Ἐτεροδόξοις) παρὰ τῇ κεντρικῇ διοικήσει λειτουργοῦσιν ἐπιτροπαὶ παρ' αὐτῆς καθιστάμεναι, αἵτινες μελετοῦν, σχεδιάζουσι, παρακολουθοῦν καὶ τελικῶς κατευθύνουσι μετὰ τῆς πρεπούσης ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας τὰς ἐπὶ μέρους λεπτομερικὰς ἐνεργείας καὶ δράσεις τῆς Ἐκκλησίας, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ κατεστάθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ τὸ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἐπιτελεῖον, ἐν ᾧ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ πόθους τῆς Ἱε-

1. Πρακτικὰ τῆς Ἱεραρχίας ἐν «Ἐκκλησία» 23(1946)10.

2. Συνεδρία τῆς Ἱεραρχίας τῆς 29.7.1946, 30.7.1946 καὶ 5.8.1946, ὡς καὶ τῆς Δ. Ι. Συνόδου τῆς 26.3.1946 κ. ἄλ., ἐν «Ἐκκλησία» 23(1946)36 καὶ Κώδικι Βασιλικῶν Ἐπιτροπῶν.

Ἀκριβῶς ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἐνιοὶ τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν ἀποκρούουσι τὸν θεσμὸν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὡς δῆθεν ὑποσκάπτοντα τὴν Δ. Ι. Σύνοδον, συνιστώντες νὰ ὑπάγῃται αὕτη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ λειτουργῆ ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπηρεσίαι τοῦ συνοδικοῦ γραφείου, ἢ, κατ' ἄλλους, νὰ ἀποτελέσῃ αὕτη ἰδιαίτερον γραφεῖον ἢ ὑπηρεσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἄλλ', ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων, δὲν νομίζομεν ὅτι ἀφίσταται πολὺ τῆς ἀντιλήψεως ταύτης τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Νόμου ὀριζόμενον, ὅτι ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία «τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», οὕσα ἐν τῇ πραγματικότητι ἐξηρητημένη ἀμέσως ἐξ αὐτῆς ὑπηρεσία ἢ ἐπιτροπὴ καὶ διοικουμένη κατὰ πλειοψηφίαν ἐκ τῶν συνοδικῶν μελῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Θὰ ἔξῃ ὁμοῦ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τὸ ἀναμφισβήτητον πλεονέκτημα, ὅτι θὰ διαθέτῃ ἀρτιωτέραν ὀργανώσιν, μεγαλύτεραν ἐλευθερίαν ἐνεργείας καὶ δράσεως, περισσότερα μέσα καὶ εἰδικῶς κατηρτισμένα στελέχη, κινούμενα ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας χηρασομένης ἐκάστοτε ἐνιαίας κατευθυντηρίου γραμμῆς, πράγματα τὰ ὅποια ἀναμφιβόλως δὲν δύναται νὰ διαθέτῃ τὸ συνοδικὸν γραφεῖον.

Ἐτεροὶ τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν εὐρίσκουσι πολὺ ἀριθμὸν καὶ πολυτελὲς τὸ προσωπικὸν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιβαρύνῃ οἰκονομικῶς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς. Ἄλλ' ἐὰν πράγματι τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας εἶναι μεγαλύτερον καὶ πολυτελέστερον τοῦ πρέποντος, εὐκόλον εἶναι νὰ περιορισθῆ εἴτε διὰ συμπληρωματικῆς διατάξεως νόμου, εἴτε διὰ τῆς μὴ πληρώσεως πασῶν τῶν προβλεπομένων θέσεων, εἴτε καὶ δι' ἀποσπάσεως ἄλλων ὑπαλλήλων ἐπὶ μικρῶ ἐπιμισθίῳ, ὡς ὀρίζουσι τὰ ἄρθρα 8 καὶ 20 τοῦ Νόμου. Ἡ δὲ ἐπιχορήγησις τῶν 3 % τῶν ἐσόδων τῶν ἱερῶν Ναῶν πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν

ραρχίας μελετῶνται καὶ καταστρώνονται αἱ κατευθύνσεις, καθορίζονται οἱ σκοποὶ τῶν ἐπὶ μέρους ἐνεργειῶν καὶ δράσεων καὶ ἐξευρίσκονται τὰ ὕλικὰ μέσα πρὸς ἐπιτυχὴ ἐφαρμογὴν τῆς ὅλης ποιμαντορικῆς ἐνεργείας ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ ταῦτα, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας οὐ μόνον δὲν ἀποσκοπεῖ τὴν ἀντικανονικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῶν ἐπὶ μέρους Μητροπόλεων, ἀλλὰ τούναντίον σκοπὸν ἔχει καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ προετοιμάζῃ ὁλόκληρον τὴν ἐργασίαν, περὶ ἧς ἀνωτέρω, καὶ νὰ εἶναι πνευματικῶς καὶ ὕλικῶς ἔτοιμον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ὅπως ἔλθῃ ἀρωγὸν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἐπὶ μέρους Μητροπόλεων, τῇ ἐκζητήσει αὐτῶν τῶν διευθυνόντων αὐτὰς Ἱεραρχῶν, οἵτινες κάλλιον παντὸς ἄλλου γνωρίζουσι τὰς ἀνάγκας τῶν καὶ οἵτινες οὕτω σπουδαίως θὰ ἐπικουρῶνται ἄνευ οὐδὲ τῆς παραμικροτέρας ἀντικανονικῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὸ ποιμαντορικὸν ἔργον τῶν, διὰ πολλὰς λεπτομερείας τοῦ ὁποίου οἱ ἴδιοι οὐχὶ σπάντως εὐρίσκονται πρὸ ἀποριῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ πρὸ ἀδιεξόδου» («Ἐκκλησία» 16(1938)34).

δὲν πρόκειται νὰ συνεπιφέρῃ τὴν πτώχευσιν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσιν ἄλλα κονδύλια ἢ ἄλλαι δαπάναι αὐτῶν, μὴ διατιθέμεναι εἰς τὸσον χρησίμους καὶ ἀναγκαίους σκοπούς, ὡς οἱ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, αἱ ὁποῖαι δαπάναι, καὶ ἐνίοτε σπατάλαι, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ περιορισθῶσιν ἢ περικοπῶσιν ὑπὸ τῶν Σεβ. Προέδρων τῶν Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς νομίμου μικρᾶς εἰσφορᾶς εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν.

Τέλος ὑπάρχουσιν εὐάριθμοι Σεβ. Ἱεράρχαι ἀντιτιθέμενοι εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου ἕνεκα τῆς συνθέσεως τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἢ διαφωνοῦντες πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ Νόμου Μητροπολίτου Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἄλλ' ἄς ἐπιτραπῆ ἡμῖν νὰ φρονώμεν, ὅτι διὰ τοιαυτὰ μικρὰ καὶ προσωπικὰ ζητήματα δὲν ἐπιτρέπεται καὶ δὲν δικαιολογεῖται ἡ καταδίκη ἐνὸς τοιούτου θεσμοῦ, καθόσον ἡ μὲν σύνθεσις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἦτο δυνατόν νὰ εἶχεν ἤδη κατὰ τὸ διαρρεῦσαν 11μηνον χρονικὸν διάστημα τροποποιηθῆ νόμῳ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ προτάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἢ δὲ θέσις τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ ἠδύνατο νὰ μὴ πληρωθῆ διὰ Μητροπολίτου ἢ τιτουλαρίου Ἐπισκόπου—ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι διαφωνίαί—, ἀλλὰ διὰ τινος καταλλήλου προσώπου ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 7 ἢ 3 καὶ 8 τοῦ Νόμου.

Ἐκ τῶν προειρημένων συνάγεται, ὅτι τὰ κατὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου 976/1946 «Περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» προσαγόμενα ἐπιχειρήματα εἶναι λίαν ἀσθενῆ, μὴ δυνάμενα νὰ ἀνθέξωσιν εἰς ἀμερόληπτον κριτικὴν. Ὅπως ἀντιθέτως ὁ ἀνωτέρω Νόμος, συμπληρούμενος καὶ τελειοποιούμενος ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ ἄνευ ἐτέρας ἀναβολῆς καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτάσει του, ἵνα δι' αὐτοῦ δυνηθῆ ἡ στερουμένη ἀρτίως μεμορφωμένον Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλληνικῆ Ἐκκλησία νὰ συναγείρῃ καὶ συγκεντρώσῃ πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ θεολογικὰς δυνάμεις τῆς καὶ ἐπιδοθῆ εἰς τὸ δυσχερέστατον ἔργον τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπλάσεως καὶ ἀναμορφώσεως τοῦ μεγίστην πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν κρίσιν διερχομένου μεταπολεμικῶς Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸν πνευματικὸν προσανατολισμὸν. Ὀφείλει αὕτη νὰ ἀποδυθῆ εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης, τῆς ἀληθείας κατὰ τῆς «κενῆς ἀπάτης», τῆς πίστεως κατὰ τῆς ἀπιστίας, τῆς ἠθικῆς κατὰ τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν, τῆς ἀγάπης κατὰ τοῦ ἀδελφοκτόνου μίσους, τῆς εἰρήνης κατὰ τοῦ πολέμου, τῆς δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ ἀνισότητος, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς δουλείας καὶ τῆς ἐξουθενώσεως τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, τῆς ἐξελίξεως κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως. Ἄλλ' ὅτι δι' ἕνα

τοιούτων δεινόν ἀγώνα ἀπαιτοῦνται πρό πάντων ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν καὶ μελετημένον καὶ συντονισμένον πρόγραμμα δράσεως διὰ νέων μεθόδων καὶ μέσων καὶ συγχρονισμένη ὀργάνωσις καὶ ἄρτιος καὶ συγχρονισμένος ἐξοπλισμὸς ἐξειδικευμένων στελεχῶν, τοῦτο εἶναι τόσον αὐτονόητον καὶ αὐτόδηλον καὶ πασιφανές, ὥστε νὰ εἶναι ἀπορίας ἀληθῶς ἄξιον, πῶς ὑπάρχουσιν οἱ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἢ ἀφανοῦς ἀμφισβητοῦντες αὐτὸ καὶ βιάλλοντες κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν Θρησκευμάτων

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΓΑΜΩΝ ΚΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑ

Ὁ θεθεὶς εἰς ἐφαρμογὴν Ἀστικὸς Κώδιξ μεταξὺ ἄλλων καινοτομιῶν, ἃς εἰσήγαγεν εἰς τὸ δίκαιον τῆς χώρας μας, ἐπέβαλε διὰ τῶν ἄρθρ. 1369 καὶ 1370 τὴν γνωστοποίησιν τῶν μελλόντων νὰ τελεσθῶσι γάμων καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 1568 ἐπέτρεψε τὴν υἱοθέτησιν μόνον εἰς τὸν συμπληρώσαντα τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Αἱ δύο αὐταὶ καινοτομίαι συνήντησαν τὰς ἐπικρίσεις τινῶν περὶ τοὺς νόμους ἀσχολουμένων καὶ ὑπεστηρίχθησαν ἀπόψεις ἀντικρουστικῆς ἀντίθετοι (ἔρα σχετικῶς ἐπιστολὴν κ. Σ. Ἀργυροῦ, δικηγόρου, εἰς ἐφημερίδα «Καθημερινήν» 20 Νοεμβρίου, ἐφημ. «Ἔθνος» 26 Νοεμβρ., «Καθημερινήν» 28ης Νοεμβρ. καὶ 6ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.).

Α'. Ἡ γνωστοποίησις γάμων.

Διὰ τὴν γνωστοποίησιν τῶν μελλόντων νὰ τελεσθῶσι γάμων ὁ θεθεὶς ἐν ἰσχύϊ Ἀστικὸς Κώδιξ διὰ τοῦ ἄρθρ. 1369 ἀπαιτεῖ:

1ον Εἰς τὰς «μικράς» πόλεις

«Τὴν κατὰ τινα Κυριακὴν γνωστοποίησιν ἐπὶ ἐκκλησίας τοῦ ἱερέως ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῆς τελευταίας κατοικίας τῶν μελλόντων νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμον, περιλήψεις τῆς αἰτήσεως ἀδείας γάμου περιεχούσης ἀκριβῆ σημείωσιν περὶ τοῦ ὀνόματος, ἐπαγγέλματος, τόπου γεννήσεως καὶ τῆς τελευταίας κατοικίας αὐτῶν, περὶ τοῦ ὀνόματος τῶν γονέων των καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς τελέσεως τοῦ γάμου. Ἡ γνωστοποίησις ἐπαναλαμβάνεται ἂν ὁ γάμος δὲν τελεσθῇ ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ ταύτης».

2ον Εἰς τὰς «μεγάλας» πόλεις.

Ὅπως «ἡ γνωστοποίησις γίνεται διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου τοῦ τόπου τῆς τελευταίας κατοικίας τῶν μελλόντων νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμον».

Ὁ Ἀστικὸς Κώδιξ ἐν ἄρθρῳ 1370 δέχεται νὰ ὑπάρξῃ ἐξαιρέσις μόνον ἐφ' ὅσον ὑφίστανται «σπουδαῖοι λόγοι».

* *

Οἱ ἐπικριταὶ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων τοῦ Ἀστικὸς Κώδικος (Καθημερινή, 20 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.) ὑποστηρίζουν ἔτι:

1. Ἡ γνωστοποίησις τῶν γάμων δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὰ ἑλληνικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα, ἐξ ἄλλου δὲ δὲν διευκολύνει τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου.

2. Ὡς καθορίζεται ἡ γνωστοποίησις τῶν μελλόντων νὰ τελεσθῶσι γάμων, εἶναι ἀλυσίτελής, διότι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ παρακολουθῇ τις ὅλας τὰς γνωστοποιήσεις ὄλων τῶν ἐφημερίδων διὰ νὰ ἔχη πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς κινήσεως τῶν μελλόντων νὰ τελεσθῶσι γάμων.

3. Ὡς ἔχουν αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικὸς Κώδικος, «τὸν οἶονδῆποτε μικρὸν ἢ μεγάλον κίνδυνον ἐκ τῆς γνωστοποιήσεως» εἰς τὰς μεγάλας πόλεις δύνανται οἱ μελλόντες ν' ἀποφύγουν ἐὰν μεταβῶν εἰς μικροὺς συνοικισμοὺς (π. χ. οἱ ἐν Ἀθήναις νὰ ἐκδράμουν μέχρις Ἀναβύσσου, ὅπου οἱ κάτοικοι δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς 470, ἢ εἰς Καματερό, κάτοικοι 388) ἔνθα ὄντες τελείως ἄγνωστοι δὲν θὰ ἔχουν κανένα φόβον ἐκ τῆς γνωστοποιήσεως.

4. Ἡ διάταξις τοῦ Ἀστικὸς Κώδικος ἡ ἀπαλλάσσουσα τῆς γνωστοποιήσεως ἐνίους ἐκ τῶν ἐνδιαφερομένων ἔνεκα «σπουδαίων λόγων» δημιουργεῖ ρῆγμα, τὸ ὅποιον ἐξασθενεῖ τὴν δύναμιν τοῦ λαμβανομένου μέτρου.

5. Ἡ γνωστοποίησις δίδει εὐκαιρίαν εἰς τὴν γένεσιν συκοφαντιῶν ἀπὸ τὴν ἐμπάθειαν τῶν ἐγκαταλελειμμένων μνηστῆρων καὶ διαλυομένων συνοικισίων καὶ εἶναι κοινωνικῶς ἐπιβλαβής.

6. Τὸ λαμβανόμενον μέτρον προέρχεται ἐξ ἀντιγραφῆς τοῦ Γερμανικοῦ Ἀστικὸς Κώδικος.

* *

• Εἰς πάντα ταῦτα πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι:

1. Κατ' ἀρχὴν τὰ ἑλληνικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα οὐδαμοῦ ὑπαγορεύουν τὴν ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου. Τοῦναντίον, ὁ γάμος, θεωρούμενος μυστήριον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ σταθμὸς ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς οἰκογενείας, καὶ ὡς τοιοῦτος λαμβάνει πανηγυρικὴν μορφήν καὶ δημοσιότητα.

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, γνωστοποιεῖν διὰ τοῦ ἐπίσημου Πατριαρχικοῦ ὀργάνου τοὺς μελλόντας νὰ τελεσθῶσι γάμους, οὐδέποτε κατηγορήθη ὡς ἐπιφέρων διὰ τῆς καινοτομίας του ἀλλοίωσιν τῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων. Τοῦναντίον, παρ' ἅπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Αἰγύπτου ἐκρίθη ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι ὀφελιμὸν καὶ ὅτι ἔχει σπουδαιότατον κοινωνικὸν σκοπὸν, τείνοντα εἰς τὸ νὰ γνωρίσουν ἅπαντες οἱ ἔχοντες συμφέρον τὸ μέλλον νὰ τελεσθῇ μυστήριον καὶ νὰ ἐμφάνισον τὰς δεδικοιολογημένας ἀντιρρήσεις των.

2. Ἡ γνωστοποίησις τοῦ γάμου εἰς τὰς μικρὰς πόλεις, ὡς ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου, εἶναι τελεία.

Ἡ κατά τινα Κυριακὴν γνωστοποιήσῃς ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῶν ὀνομάτων τῶν μελλονύμφων ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιάσματος εἶναι ἀρκετὴ διὰ τὴν δώση τὴν ἐμπρέπουσαν δημοσιότητα.

Ἀντιρρήσεις βασίμως θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποστηριχθοῦν διὰ τὸ σύστημα τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς τὰς «μεγάλας πόλεις». Ἐκεῖ ἡ γνωστοποιήσῃς διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου, ὡς διατυπώθῃ, δὲν εἶναι τελεία. Εἶναι ὀρθὴ ἡ παρατήρησις ὅτι δὲν δύναται τις νὰ παρακολουθῇ τὸ σύνολον τῶν ἐφημερίδων διὰ τὴν γνωρίζῃ τούτους τελευτῶνους γάμους. Θὰ ἔπρεπε ἐν καιρῷ νὰ γίνῃ τροποποιήσῃς τοῦ νόμου ἢ νὰ ληφθῇ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καθορίζουσα εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, πλὴν τοῦ μέτρου τῆς γνωστοποιήσῃς διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου, καὶ τὴν γνωστοποιήσῃς διὰ τοιχοκολλησῃς τοῦ καταλόγου τῶν μελλονύμφων ἐξωθῇ τῶν Γραφείων τῆς ἐκδιδούσῃς τὴν ἄδειαν γάμου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

3. Τὸ ἐνδεχόμενον τῆς παρά τινων καταστρατηγήσῃς τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 1369 καὶ 1370 Α. Κ. διὰ τῆς γνωστοποιήσῃς καὶ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου εἰς «μικρὸν συνοικισμόν» καὶ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιοῦθῃ ὡς ἐπιχείρημα καταργήσῃς τοῦ κοινωνικοῦ τούτου μέτρου. Ὁ νόμος διὰ τὰς μικρὰς πόλεις λαμβάνει ὡς μέτρον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ τόπου ὅπου πρέπει νὰ λάβῃ χώραν ἡ γνωστοποιήσῃς «τὴν τελευταίαν κατοικίαν τῶν μελλόντων νὰ ἐλθῶσιν εἰς γάμον», ὡς «κατοικία» δ' ὀρίζεται ὅτι εἶναι «ὁ τόπος ἔνθα κυρίως καὶ μονίμως τις ἐγκατέστη» (ἀρθρ. 51) Ἐὰν τώρα ὁ ἔχων τὴν διάθεσιν τῆς καταστρατηγήσῃς τοῦ νόμου, μὲ συνεργοὺς ἢ ἄνευ συνεργῶν, προβαίῃ εἰς ψευδεῖς δηλώσεις ἢ ἄλλας ἀδίκους πράξεις, περὶ ὧν τὸν λόγον ἔχει ὁ Ποινικὸς Νόμος, τοῦτο δὲν δημιουργεῖ βᾶσιν κατηγορίας κατὰ τοῦ ἐπιβαλλομένου μέτρου.

4. Οἱ «σπουδαῖοι λόγοι» (γάμος in extremis κλπ) οἱ ἀπαλλάσσοντες τοὺς μελλονύμφους ἀπὸ τὰς διατυπώσεις τῆς γνωστοποιήσῃς ἀφαιροῦν ἀπὸ τοὺς ἔχοντας ἔννομον συμφέρον τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσουν τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, χωρὶς ὅμως ν' ἀφαιρῆται τὸ δικαίωμα τῆς πρόσβολῆς τοῦ τυχόν ἀκύρου ἢ ἀκυρωσίμου γάμου. Ἡ τοιαύτη ἀπαλλαγὴ ἐκ τῶν διατυπώσεων τῆς γνωστοποιήσῃς λόγῳ «σπουδαίων λόγων», ἐμφανιζομένων σπανίως, παρέχει σανίδα σωτηρίας εἰς τοὺς μελλονύμφους τοὺς εὐρίσκομένους ἄλλως εἰς κατάστασιν ἀδυναμίας διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς τάξεως καὶ τὴν νομιμοποίησιν τῶν φυσικῶν τέκνων τῶν.

5. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ γνωστοποιήσῃς δίδει εὐκαιρίαν «εἰς γένεσιν συκοφαντιῶν ἀπὸ τὴν ἐμπάθειαν τῶν ἐγκαταλελειμμένων μνηστῆρων καὶ τῶν διαλυομένων συνοικεσίων» καὶ ὅτι εἶναι κοινωνικῶς ἐπιβλαβής, εἶναι τελείως ἀσθηρικός. Ἡ γνωστοποιήσῃς ὄχι μόνον δὲν εἶναι

κοινωνικῶς ἐπιβλαβής, ἀλλὰ τὸναντίον, ἀπὸ δίδει, ὅταν εἶναι τελεία, περισσοτέραν τῆς προσδοκωμένης ὠφέλειαν. Διότι δὲν εἶναι μόνον ἡ νομικὴ ἐξασφάλισις τοῦ κύρους τοῦ γάμου ἢ ὁποῖα ἐπιτυγχάνεται· ἀποτρέπονται ἢ τοῦλάχιστον μερικῶς ἐμποδίζονται τὰ κακουργήματα τῆς τελέσεως γάμων μὲ πρόσωπα ἔχοντα κλονισμένην τὴν ἠθικὴν καὶ σωματικὴν ὑγείαν.

Ἡ κοινωνία ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀμύνης ἐναντίον τοῦ κακοῦ. Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐφθάσῃ μεν σήμερον μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ νομοθετηθῇ τὸ σωτήριον μέτρον τῆς ἱατρικῆς ἐξετάσεως τῶν μελλονύμφων, τὸ ὁποῖον καὶ τὴν φυλὴν θὰ ἐξυπηρετεῖ καὶ τὴν οἰκογένειαν θὰ ὑπεστήριζεν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ νὰ ἐπεκταθῇ ἡ περὶ τῆς γνωστοποιήσῃς τῶν μελλόντων γάμων διάθεσις τοῦ νομοθέτου, ἐγκαταλειπομένου τοῦ περὶ συκοφαντιῶν κλπ. φόβου, ὁ ὁποῖος, ὅπως δὴποτε, καὶ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς γνωστοποιήσῃς, ὑπῆρχε γύρω ἀπὸ τὰ ζητήματα τῶν σχεδιαζομένων συνοικεσίων.

6. Τὸ ὑποστηριζόμενον ὅτι ὁ ἡμέτερος Ἀστικός Κώδιξ ἐξ ἀντιγραφῆς τοῦ Γερμανικοῦ Κώδικος ἐφήρῳσεν ἐν Ἑλλάδι τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1369 καὶ 1370, δὲν εἶναι λόγος διὰ τὴν ἀπεμπόλησιν ἐνὸς σωτηρίου μέτρου. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ὑποστηρίζεται ὅτι μόνον μέτρα ἀκραιφνοῦς ἐλληνικῆς προελεύσεως πρέπει νὰ ἐφαρμόζονται ἐν Ἑλλάδι. Ὑφίστανται καὶ συστάματα καὶ σχέδια καὶ μέθοδοι, ἅτινα, ἔχοντα τὴν προέλευσιν ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶναι δυνατόν νὰ ὠφελήσουν τὴν χώραν. Ἡ ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας, ὁπότε ὁ γάμος συμφέρον ἦτο νὰ γίνεταί ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ, παρήλαθε, καὶ ἡ πρόοδος, ἀποτελοῦσα δαδοφορίαν, δὲν ἀποκτᾷ τοπικὴν, ἀλλὰ γενικὴν σημασίαν.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ὁ Γερμανικὸς Κώδιξ, ἀλλὰ καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Ἀστ. Κώδικος, ὅπερ εἶχον συντάξει τὸ 1874 οἱ Καλλιγᾶς, Οἰκονομίδης καὶ Παπαρηγόπουλος, καὶ ὅλα αἱ συγχρονισμένα νομοθεσία, περιλαμβάνουν τὸ κατακρινόμενον μέτρον, τὸ ὁποῖον εἶναι παλαιότατον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Δικαίου. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεσαίωνα τόσο ἐν Γαλλίᾳ, ὅσον καὶ ἄλλαχοῦ, ἐπεβάλλετο ἡ γνωστοποιήσῃς τῶν γάμων (Baus de Mariage) ὑπὸ τε τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἀρχαίου Δικαίου. Ἐκεῖθεν ἡ γνωστοποιήσῃς παρελήφθη καὶ κατεχωρήθη εἰς τὸν Ναπολεόντιον Ἀστικὸν Κώδικα καὶ ἔκτοτε μέχρι σήμερον μὲ ἐλαφρὰς τροποποιήσῃς ἐφαρμόζεται (ἀρθρ. 63, 64, 166, 167, 168, 169, καὶ 192 τοῦ Code Civil, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τῶν νόμων 21 Ἰουνίου 1907, 9 Αὐγ. 1919 καὶ 8 Ἀπριλίου 1929).

Ἀκόμη καὶ τὸ Τουρκικὸν Δίκαιον ἐπροχώρησε καὶ ἐδέχθη τὸ μέτρον τῆς γνωστοποιήσῃς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ γάμος ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸν

κύκλον τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων.

* *

Ἐρωτᾶται ὅμως ἂν αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διὰ τὴν γνωστοποίησιν τῶν μελλόντων νὰ τελεσθῶσι γάμων εἶναι πλήρεις.

Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐγράφη, πρέπει νὰ ἐξασφαλισθῇ μεγαλυτέρα ἔκτασις εἰς τὴν γνωστοποίησιν τῶν μελλόντων γάμων καὶ ἀκόμη περισσότερον νὰ καθορισθῇ ἡ προθεσμία, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὁποίας εἶναι δυνατὸν νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος. Γνωστοποίησις λαμβάνουσα χώραν μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου εἶναι διατύπωσις παρέχουσα γραφειοκρατικά ἐμπόδια καὶ ὄχι διατύπωσις παρέχουσα κοινωνικὴν ὠφέλειαν.

Β'. Ἡ ἡλικία τῶν υἱοθετούντων.

Τὸ ἄρθρον 1568 τοῦ Α. Κ. καθώρισεν ὡς ἡλικίαν, καθ' ἣν δύναται τις νὰ υἱοθετήσῃ τινὰ εἰς τὰξιν τέκνου, τὸ πεντηκοστὸν ἔτος, τὸ δὲ ἄρθρον 1574 διέλαβεν ὅτι ὁ υἱοθετῶν δέον νὰ ὑπερβαίῃ τὸν υἱοθετούμενον κατὰ 18 ἔτη. Καὶ ἡ διάταξις αὕτη κατεκρίθη, ὑποστηρικθέντος ὅτι εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημιουργήσουν θετὴν οἰκογένειαν. Ὑπεστηρίχθη ὅτι ἦτο δικαιότερα ἢ ἀποφικὴ ἡ γενομένη ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κώδικος, καθ' ἣν καθωρίσθη διὰ τὴν υἱοθεσίαν ἐλάχιστη ἡλικία 40 ἐτῶν καὶ διαφορά ἡλικίας μεταξὺ τοῦ θετοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θετοῦ τέκνου 16 ἐτῶν.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν ὀλίγοι εἶναι οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δεχθῶν τὰ βάρη ἐνὸς θετοῦ τέκνου καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς νέας διατάξεως τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, θὰ μειωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱοθεσιῶν. Ὁ δικαιολογητικὸς ὅμως λόγος τῆς ἀποδοχῆς τοῦ νέου τούτου ὀρίου ἡλικίας, πέραν τοῦ ὁποίου ἀποκτᾶται ἡ ἱκανότης πρὸς υἱοθεσίαν, εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ νομοθέτου ὅπως ἀποφευχθῇ υἱοθεσία, ἡ ὁποία πιθανὸν θὰ ἐνεῖχεν ἠθικοὺς κινδύνους διὰ τὸ θετὸν τέκνον καὶ θὰ κατέληγεν εἰς ἀποτελέσματα ἀντικρῶς ἀντίθετα πρὸς τὰ προσδοκώμενα. Ὁ Βοναπάρτης, εισηγούμενος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Συντάξεως τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τὴν υἱοθεσίαν, ἐπέμεινεν ὅπως αὕτη ὀρισθῇ εἰς τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἀπηγόρευσε τὴν υἱοθεσίαν ἀνηλικῶν.

Κατὰ ταῦτα, συμφερωτέρω ἀποδεικνύεται ἡ ἀποφικὴ τοῦ ἰσχύοντος Α. Κώδικος. Εἶναι προτιμότερον νὰ ὑφίστανται ὀλιγώτεραι περιπτώσεις υἱοθεσιῶν, ἀλλὰ καὶ ὀλιγώτεραι παραβιάσεις τῆς ἠθικῆς τάξεως.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Ι. ΝΕΑΜΟΝΙΤΑΚΗΣ

Κρείσσον τὸ κατὰ δύναμιν εἰσενεγκεῖν, ἢ τὸ πᾶν ἐλείπειν.
(Γρηγόριος).

Δέον τὴν ἐτέραν τῶν ἀκοῶν ἀκεραίαν φυλάττειν τῷ μὴ παρόντι.
(Βασίλειος).

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Ἡ μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Χίτλερ διωγμὸν τῶν ἑβραίων καὶ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Προέδρου Τρούμαν ὑπὲρ ἐγκαταστάσεως 100.000 ἀστέγων ἑβραίων ἐν Παλαιστίνῃ πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος αὐτῆς ὀρισθεῖσα πρὸ διετίας Ἀγγλο-ἄμερικανικῆ Ἐπιτροπῆ, ἐξετάσασα ἐπισταμένως τὰ κατ' αὐτό, ὑπέβαλεν Ὑπόμνημα προκαλέσαν πολλὴν τὴν συγκίνησιν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Ἐν πρώτοις, τὸ Ὑπόμνημα ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ὅτι καθ' ὅλον τὸν μακρὸν καὶ αἱματηρὸν μεταξὺ τῶν ἑβραίων καὶ τῶν ἀραβόγλωσσων περὶ ἐπικρατήσεως ἐν Παλαιστίνῃ ἀγῶνα, ἐκατέρων ἀξιούτων αὐτὴν ὡς ἰδίαν κτήσιν, τὸ μέγα διὰ τὴν χώραν αὐτὴν ἐνδιαφέρον τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἐντελῶς παρεωράθη. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν δύο ζητήματα· τὸ μὲν τὴν διατήρησιν καὶ μὴ βεβήλωσιν τῆς Ἀγίας Γῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἱερῶν Προσκυνημάτων καὶ τὴν εἰρηνικὴν ἐπίσκεψιν αὐτῶν· τὸ δὲ τὴν ἐν Παλαιστίνῃ διαβιούσαν χριστιανικὴν μειονότητα, τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα τῆς ὁποίας δέον νὰ τύχῃσιν ἀπολύτου σεβασμοῦ. Ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Σεβ. W. H. Steward ἐπέστησεν ἰδιόζυσον προσοχὴν εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ Βηθλεὲμ καὶ ἡ Γαλιλαία εἶνε ἱεραὶ διὰ τοὺς χριστιανοὺς ἀποκλειστικῶς. Οἱ συντάκται τοῦ Ὑπομνήματος συνιστῶσιν ὅπως ἡ κυβέρνησις ἀσκή ἐποπτεῖαν ἄμεσον ἐπὶ πάντων τῶν Ἀγίων Τόπων, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας καὶ τῶν περὶ αὐτὴν, ὥστε νὰ ἀποτρέπεται οἰαδήποτε βεβήλωσις καὶ ἄλλη συμπεριφορὰ προσβέβηλουσιν τὴν θρησκευτικὴν τῶν χριστιανῶν συνείδησιν, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης ἐντόνως σημειοῦσι τὴν ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς Γαλιλαίας ὑπαρξίν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Lido» χορευτικοῦ καὶ διασκεδαστικοῦ κέντρου, ὑπερπροσκρούει πρὸς τὰ θρησκευτικὰ συναισθήματα πολλοῦ κόσμου. Κατὰ τὸ Ὑπόμνημα, οἱ ἀραβόφωνοι χριστιανοὶ παντὸς δόγματος ἀποτελοῦσι τὴν νῦν διαβιούσαν ἐν Παλαιστίνῃ συντριπτικὴν πλειονότητα, ἡ δὲ ἀντιπροσωπεῖα τῶν, ἧς ἡγεῖται ὁ γραικοκαθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Γαλιλαίας, βεβαίως τὴν πλήρη ἀλληλεγγύην τῶν μετὰ τῶν μωαμεθανῶν ἀράβων ὡς πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἀνεξαρτήτου ἀραβικοῦ κράτους. Κατ' αὐτόν, ὁ Σιωνισμὸς ἀποτελεῖ ἀπειλὴν κατὰ τὸ χριστιανικὸν καὶ τοῦ μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Παλαιστίνης· Ἰουδαϊκὸν κράτος ἐν αὐτῇ θὰ ἐπέφερε βαθμιαίαν ἐλάττωσιν τοῦ ἀραβικοῦ τῆς πληθυσμοῦ, θὰ μετέβαλλε δ' ὡς ἐκ τούτου τὰ ἱερά Προσκυνημὰ τῆς εἰς ἀψύχους σκελετοὺς λίθων, τοὺς ὁποίους θὰ ἐφύλαττον μοναχοί, κενοὺς προσκυνητῶν. Ὁ αὐτὸς ἐδήλωσεν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν, ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἀξίωσις τῶν Σιωνιστῶν βασίζεται ὄχι τόσο ἐπὶ τῆς δηλώσεως τοῦ Balfour, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ἐν-

τολής, ὅσοι κυρίως ἐπὶ ἐπαγγελιῶν τῆς Παλ. Διαθήκης, τὰς ὁποίας ὅμως ἠκύρωσεν ἡ Καινὴ Πάσαι αἱ ἐν τῇ Παλ. Διαθήκῃ δοθεῖσαι εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἐπαγγελίαι κατηργήθησαν ἅμα τῇ ἐλεύσει τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦτου, λοιπόν, τεθέντος, ἡ ἑβραϊκὴ ἀξίωσις αὐτομάτως ἐκπίπτει, καὶ ἡ χώρα μὲ τοὺς κατοίκους τῆς δέον νὰ ἀφεθῆ ἦσυχος. Ἡμεῖς, ὡς κληρικοί.—προσέθηκε—συμπαθοῦμεν πρὸς τοὺς διωκομένους ἑβραίους, ἀλλὰ τὰ ἀνθρωπιστικὰ αὐτὰ συναισθήματα δὲν πρέπει νὰ κλείσουν τοὺς ὀφθαλμούς μας πρὸ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους οἱ σιωνισταὶ ἐπιφυλάσσουν διὰ τὴν πατρίδα καὶ τὸν λαὸν μας. Δὲν πρέπει νὰ ἐπιτραπῆ εἰς αὐτοὺς νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν συμπάθειάν μας αὐτὴν καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν ὡς ὄπλον καθ' ἡμῶν.

Θεωρεῖται ἀξιοσημείωτον ὅτι πάντες, ἀνεξαρτήτως δογματικῶν διαφορῶν, ἦτοι οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ, οἱ ὀρθόδοξοι, οἱ κόπται καὶ οἱ προτεστάνται, ὁμιλοῦν ἀπὸ συμφώνου ὑπὲρ ἀραβικοῦ, ἦτοι ἐπικρατεστέρως μουσουλμανικοῦ, κράτους. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἀραβοφώνων ὀρθόδοξων αἰδεσιμ. Νικόλαος Χούρη ἐδήλωσεν, ὅτι «ἡ χώρα δέον νὰ ἀφεθῆ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς, ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν ἦνε οὗτοι, ἐφ' ὅσον ζῶσιν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς ἀλλήλους, διότι οἱ μουσουλμάνοι καὶ οἱ χριστιανοὶ συμβιοῦμεν εἰρηνικῶς, οὐδέποτε δὲ μᾶς ἐχώρισαν διαφοραὶ ἐπὶ ἐκατονταετηρίδας. Ὅλοι ἀποτελοῦμεν ἑνιαῖον ἔθνος. Εἶνε, βεβαίως, δύσκολον νὰ γνωρίζωμεν κατὰ ποῖαν δυνατὴν θεωρίαν «ἀραβες» διαφόρων χωρῶν καὶ διαφόρου καταγωγῆς ἀποτελοῦν ἐν «ἔθνος», ἀλλ' ἐν τούτοις οἱ χριστιανοὶ ἔχουν τὴν αὐτὴν ἱστορικὴν γλῶσσαν καὶ τρόπον ζωῆς κοινὸν μὲ τοὺς ἀδελφούς τῶν μουσουλμάνους, τοῦτο δὲ τοὺς κάμνει νὰ φοβοῦνται τὴν ἐν τῇ χώρᾳ ὑπεροχὴν τούτων ὀλιγώτερον τῶν ἔτι ἀγνώστων ἰδεῶν καὶ δυνάμεων, αἵτινες εὐρίσκονται ὀπισθεν τῶν Ἰουδαίων, τὴν μουσουλμανικὴν δὲ ὑπεροχὴν προτιμοῦν καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς κυβερνήσεως μιᾶς εὐνοούσης τοὺς Ἰουδαίους δυνάμεως, εἰς ἣν εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ χώρα κατ' ἐντολήν».

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς Παλαιστίνης Ὑπομνήματος τῆς Ἀγγλο-ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς ἐσημειώθη μία τάσις τοῦ ἀραβικοῦ Συνδέσμου νὰ στραφῆ πρὸς τὴν Ρωσίαν, ἐπικαλούμενος τὴν συνδρομὴν τῆς κατὰ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ «ἐγκαταστάσεως τῆς κεφαλαιοκρατίας». Τὸ διάβημα τοῦτο ἐκρίθη ὑπαγορευόμενον καὶ ὑπὸ τῆς μειονεκτικῆς θέσεως τῶν ἀράβων τῆς Παλαιστίνης ἔναντι τοῦ ἑβραϊκοῦ στοιχείου ἐξ ἐπόψεως τρόπου τοῦ ζῆν καὶ πολιτισμοῦ. Οἱ ἀραβες δὲν δύνανται νὰ συμβιβασθοῦν πρὸς τὸν εὐρωπαϊκὸν ρυθμὸν τῆς κοινωνικῆς ἐμφανίσεως τῶν ἑβραίων, ἰδίως δὲ τοῦ γυναικείου τῶν φύλων, ἐν συγκρίσει δὲ πρὸς τοῦτο εἶνε ἐντελῶς ἀμόρφωτοι. Ἀντίθεσις πλήρης ὑφίσταται μεταξὺ τῶν δύο ἔθνοτήτων καὶ

ὡς πρὸς τὴν γεωργικὴν δραστηριότητα, τὴν φιλανθρωπικὴν κίνησιν, τὴν κοινωνικὴν ἀγωγὴν. Ἡ μεγίστη πλειονότης τῶν ἀραβοφώνων τῆς Παλαιστίνης εἶνε ἀγράμματοι, εἶνε ἀνίκανοι νὰ συντηρήσουν σχολεῖα, ὅσα δὲ ὀλίγα ἔχουν συντηροῦνται ὑπὸ τοῦ κράτους, εἶνε ἀνύπαρκτος ἡ μέση ἐκπαίδευσις, ἐπομένως καὶ Πανεπιστημίου στεροῦνται, ἐνῶ οἱ ἑβραῖοι ἔχουν καὶ γυμνάσια, εἶνε δὲ πασίγνωστον τὸ ἐν Παλαιστίνῃ Ἰουδαϊκὸν Πανεπιστήμιον.

Ὁ πρὸ τινος ἐπισκεφθεὶς τὴν Παλαιστίνην Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ὑόρκης Δρ Garbett, λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῶν δριμυτάτων διαμαρτυριῶν τῶν τε Ἰουδαίων καὶ τῶν ἀράβων κατὰ τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπομνήματος, εἰς δημοσίευσμά του διατυποῖ τὴν γνώμην, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἔχει πλήρως δίκαιον ἀπορρίπτουσα τὰς ἀποκλειστικὰς ἀξιώσεις ἀμφοτέρων, ὑπεραμύνεται δὲ τῆς ἐννοίας τῆς γνωστῆς δηλώσεως τοῦ Balfour. Ἡ Παλαιστίνη—λέγει—εἶνε σήμερον ἡ ἐστία 600.000 Ἰουδαίων καὶ πλέον, οἵτινες ἠγειραν νέας πόλεις καὶ ἐδημιούργησαν ἀνθούσας γεωργικὰς κοινότητας. Ἐπίσης συνέστησαν ἴδια ἐκπαιδευτικὰ καὶ ἐκπολιτιστικὰ ἰδρύματα. Ἄνευ τῆς καλῆς θελήσεως καὶ τῆς δραστηρίας προστασίας τῆς βρετανικῆς κυβερνήσεως θὰ τοῖς ἦτο ὅλως ἀδύνατον νὰ ἀποκτήσουν αὐτὴν τὴν ἐστίαν. Ἐξ ἄλλου, ὅμως, θὰ παρεβαίνομεν τὰ ἰδεώδη, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐπολεμήσαμεν, ἐὰν παρεχωροῦμεν εἰς τοὺς ἑβραίους μίαν χώραν, ἥτις ἐπὶ ὑπερχίλια ἔτη τελεῖ ὑπὸ τὴν ἀδιάλειπτον κατοχὴν τῶν ἀράβων, οἵτινες ἔτι καὶ σήμερον ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην πλειονότητα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς. Πρέπει, λοιπόν, νὰ προστατευθοῦν τὰ δικαιώματα ἐκατέρων, χωρὶς νὰ ἐπιτραπῆ κυριαρχία τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἑτέρου.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὑπομνήματος συζήτησις ἔλαβε μεγάλαν διαστάσις, ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ, παρετηρήθη δ' ὅτι πολλὰ ἐξαρτῶνται κυρίως ἐκ τοῦ πῶς δέον νὰ ἐρμηνευθῆ ὁ ὅρος «Ἐθνικὴ Ἐστία». Οὐδεὶς, βεβαίως, δύναται νὰ ἀρνηθῆ, ὅτι ἡ Παλαιστίνη εἶνε ἐξ Ἰσοῦ ἱερά καὶ διὰ τοὺς χριστιανούς, καὶ διὰ τοὺς μουσουλμάνους, καὶ διὰ τοὺς Ἰουδαίους, ἐγράφη ὅμως καὶ τοῦτο—ὑπὲρ τῶν τελευταίων—, ὅτι «οὐδὲν ἐν τῇ ἀραβικῇ γραμματεῖᾳ ὑπάρχει δυνάμενον νὰ συγκριθῆ πρὸς τὸν ρλς' ψαλμὸν («Ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος..»).

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρ. Ἰουλίου τετραμελὴς ἐκ δύο χριστιανῶν καὶ δύο μουσουλμάνων ἐπιτροπὴ ἀράβων τῆς Παλαιστίνης, ἐπισκεφθεῖσα τὴν Α. Α. τὸν Πάπαν Ρώμης, ἐπέδωκεν ἐπιστολὴν γεγραμμένην ἀραβιστὶ καὶ γαλλιστὶ καὶ ὑπομνησκουσαν τὸ ἔγγραφο, ὅπερ ὁ Ὁμάρ Ἰμπν ἄλ-Χαττάμπ, ὁ δεῦτερος χαλίφης τῶν μουσουλμάνων, ἐξέδωκε κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸν ζ' αἰ. κατὰληψιν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐν τῷ ἐν γράφῳ ἐκείνῳ ὁ Ὁμάρ διεβεβαίωσε τοὺς χριστιανούς τῆς πόλεως, ὅτι τὰ ἱερά προσκυνήμα-

τά των θά διατηρηθοῦν καὶ ἡ θρησκευτικὴ των ἐλευθερία θά καταστῆ σεβαστή, ἐδέχθη δὲ τὴν παράκλησιν των ὅπως εἰς μηδὲνα ἑβραῖον ἐπιτραπῆ ἡ ἐν τῇ πόλει παραμονή. Ἐν τέλει ἐτονίζετο ἡ ὑπὸ τῶν ἀράβων ἐκτίμησις τῆς συμπαθείας, ἣν ἐπέδειξεν ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης πρὸς τὸ ζήτημά των καὶ ἡ πεποιθήσις ὅτι θά ἐξακολουθῆ νὰ παρέχῃ τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς.

Ὡς ἀναγράφει τὸ λονδίνειον καθολικὸν «Tablet», ὁ Πάπας Πίος ΙΒ΄ ἀπέκτησε πολλοὺς φίλους μεταξὺ τῶν ἑβραίων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, μετὰ δὲ τὸ πέρας τούτου πολλοὶ ἑβραῖοι ἠγάται, συμπεριλαμβανομένων καὶ σιωνιστῶν, ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην των δι' ὅ,τι ἔπραξεν ὑπὲρ τῆς κοινότητός των. Δὲν πρέπει—λέγει—νὰ ὑποτεθῆ ὅτι τὸ προμνημονευθὲν ὑπὸ τῶν ἀράβων ἔγγραφον τοῦ χαλίφου δύναται νὰ καθορίσῃ ἐπακριβῶς τὰς μεταξὺ τοῦ Ἰσλάμ καὶ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας σχέσεις, καὶ διὴ ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι οὐδεὶς ἑβραῖος πρέπει νὰ ζῆ ἐν Ἱερουσαλὴμ...

Ὁ ἐδρεῦων ἐν Χάιφα Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Μελχιτῶν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τῆς Ἀκκας Σεβ. Γρηγόριος Χακίμ, ἐπανελθὼν μετ' ἐπίσκεψιν παρὰ τῷ Πάπᾳ, εἰς δηλώσεις του ἀνέφερεν ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης δὲν σκοπεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν Σιωνισμὸν κατὰ τῶν ἀράβων τῆς Παλαιστίνης, πᾶσα δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου διάδοσις εἶνε ἀβάσιμος. Ὁ Πάπας μοι ἐδήλωσεν—εἶπεν—ὅτι δὲν θά παύσῃ νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς ἄραβας, μουσουλμάνους καὶ χριστιανούς, διότι εἶνε οἱ κάτοχοι τῆς Ἁγίας Γῆς.

Τὸ «Tablet» προσθέτει, ὅτι ἡ τόνωσις τῶν σιωνιστικῶν ἀξιώσεων ἐν Παλαιστίνῃ συμπίπτει πρὸς τὴν ἐκ τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς ἀποχώρησιν τῶν γάλλων, οἵτινες ἀπετέλουν τοὺς κατὰ παράδοσιν ὑπερασπιστὰς τοῦ χριστιανισμοῦ (γράφει: τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ) ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἡ σύμπτωσις δὲ τῶν ἱστορικῶν τούτων γεγονότων ἦγαγε τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης νὰ ὑπογράψουν τὴν ἀναφερομένην ἐν τῷ Ὑπομνήματι τῆς Ἀγγλο-ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς δήλωσιν, ὅτι «οἱ χριστιανοὶ ἄραβες τῆς Παλαιστίνης ἔχουν τὰ πάντα κοινὰ μετὰ τοὺς μουσουλμάνους ἀδελφούς των, αἱ δὲ θρησκευτικαὶ των πεποιθήσεις οὐδαμῶς διαχωρίζουν αὐτοὺς εἰς δύο λαούς. Ἐχουν τὰς αὐτὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς αὐτοὺς φόβους, καὶ ἐπιδιώκουν ἓνα σκοπὸν: ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν». Ὁ μεγαλειότερος φόβος τῶν χριστιανῶν εἶνε τῶρα μήπως τὴν ἐν τῇ Ἑγγύς Ἀνατολῇ θέσιν τῆς Γαλλίας καταλάβῃ ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἢ δὲ αὐξανομένη μεταξὺ μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν ἐγκαρδιότης ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ ἀπάντησιν εἰς τοὺς φοβουμένους ὅτι οἱ μουσουλμάνοι ἄγονται πρὸς ἀνοικτὴν προσχώρησιν πρὸς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνῶσιν, ἐργαζομένην καθ' ὅλην τὴν Ἑγγύς καὶ Μέσην Ἀνατολὴν διὰ πολυπληθῶν πρακτόρων ἐκ τῶν μουσουλμάνων αὐτῆς ὑπηκόων.

Τὸ ζήτημα τῆς μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Παλαιστίνης καὶ τῶν ἑβραίων συγκρούσεως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἱκανὴν σχετικὴν φιλολογίαν, ἀξιοσημείωτον δ' εἶνε τὸ ἔργον τοῦ Nevil Barbour ὑπὸ τὸν τίτλον «Nisi Dominus». Ὁ συγγραφεὺς, ἀνασκοπῶν τὰς πρὸς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας σχέσεις τῶν ἑβραίων ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ μέχρι τοῦ Βάρ Κοχεβᾶ, τὸν Σιωνισμὸν βλέπει ἀναπτυσσόμενον κατὰ τὰς ἐπακολουθησάσας δεκαεπτὰ ἑκατονταετηρίδας τῆς ἐξορίας ὡς μυστικὸν ἢ μεσοσιακὸν πόθον ἐθνικῆς ἐν Σιών ἀποκαταστάσεως. Ἐκ παραλλήλου, περὶ τοῦ ἰθαγενοῦς ἀραβοφύλου πληθυσμοῦ λέγει, ὅτι δὲν εἶνε κυρίως ἄραβες, ὡς δισχυρίζονται, ἦτοι ἀπόγονοι τῶν κατὰ τὴν ἑβδόμην ἑκατονταετηρίδα κατακτησάντων τὴν χώραν ἀράβων, ἀλλὰ μάλλον ὑπόλοιπον τῶν ἐπὶ τετρακισχίλια ἔτη ἐπελεουσῶν εἰς τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας κατακτήσεων καὶ μεταβολῶν, «λείψαντα τοῦ χαναναϊτικοῦ κορμοῦ», εἰς τὸν ὁποῖον ἀπερροφήθησαν αἱ κατὰ καιροὺς ἐν Παλαιστίνῃ ἐγκατασταθεῖσαι ποικίλαι ἐθνοτήτες, ὁποῖαι οἱ χιτιταί, Ἰσραηλίται, σαρμαῖται, φιλισταῖοι, ἄραβες ἀπὸ τῆς Ὑπεριορδανίας καὶ τοῦ Χοράν, Ἕλληνες, σταυροφόροι, λιβανοὶ, αἰγύπτιοι καὶ, προσφάτως, κηρκάσιοι, ἀκόμη δὲ καὶ βερβερίνοι.

Ὁ συγγραφεὺς, παρ' ὅλον ὅτι προσπαθεῖ νὰ φαίνεται ἀντικειμενικός, δὲν κατορθώνει νὰ ἀποκρύψῃ τὰς συμπαθείας του ὑπὲρ τῶν «ἀράβων», μέχρι τοῦ σημείου νὰ νοσταλγῇ ἀναβίωσιν τοῦ «ἀραβικοῦ πολιτισμοῦ». Περὶ τοῦ δημιουργοῦ τοῦ νεωτέρου Σιωνισμοῦ Herzl ἐκφράζεται μετὰ περισσοῦς περιφρονησεως, τοὺς δὲ ἑβραίους, ἀφ' ὅτου ἀπέκτησαν πολιτικὰ δικαιώματα εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας, χαρακτηρίζει ὡς ἄρπαγας τοῦ πρὸ αὐτῶν ἀποκαλυφθέντος ἰδεολογικοῦ καὶ ὕλικου πλοῦτου τοῦ κόσμου. Ἄπληστοι πρὸς τὴν γνῶσιν, τὸ χρῆμα καὶ τὴν ἐπιρροήν, ἔχουν πάντα τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνελευθέρων ἀνθρώπων, ὁμοιάζοντες πρὸς κλειστὴν ἀγέλην... Εἰς τὸν Σιωνισμὸν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐμφανίσεώς του διαβλέπει ἔλλειψιν ἐντιμότητος, δι' αὐτὸν δὲ ὁ λόγος περὶ «ἑβραϊκῆς ἐθνικῆς ἐστίας» οὐδέποτε ἦτο ἄλλο τι, εἰ μὴ συγκεκριμένη ἐπιδίωξις (camouflage) ἀνεξαρτήτου κράτους ἐκατέρωθεν τοῦ Ἰορδάνου.

Γ. Π.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ψυχὴ, ὑπὸ πονηρίας ἀλοῦσα, πάντων ἀνοητοτέρα γίνεται.

* Οὐ δυνατὸν τοὺς ἐν ἀρετῇ ζῶντας παρὰ πάντων ἀκοῦειν καλῶς.

* Οὐδὲν οὕτως ἐπίσημον ἄνθρωπον ποιεῖ, κἂν μυστικῶς λαθάνειν βούλεται, ὡς ἀρετῆς ἐπίδειξις.

* Ὡσπερ φιλίας εὐσης, καὶ τὰ ἐπαχθῆ κοῦφα, οὕτως ἔχθρας ὑποκειμένης, καὶ τὰ μικρὰ ἀφόρητα φαίνεται.

* Οὐδὲν ἀνθρώπου κακία συζῶντος ἀνοητότερον.

* Πολὺ τὸ ἐπικεκρυμμένον ἐν ἀνθρώποις.

* Τὸν μεγάλα ἀμαρτάνοντα ὑπὲρ μικρῶν ἐτέρους ἀκριβολογεῖσθαι οὐ χρή.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

'Ανακρίβεια.

Ἡ ἐκ Καΐρου εἰς Παρισίους τηλεγραφηθεῖσα εἰδησις, καθ' ἣν ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας «προήδρευσε τῆς πατροπαράδοτου συγκεντρώσεως τῆς γινομένης κατ' ἔτος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Δώρων τῶν Μάγων, καθ' ἣν ὠμίλησεν ἐπὶ παρουσίᾳ ἐξεχουσῶν προσωπικότητων», ἐνέχει τὴν ἀνακρίβειαν, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀνυπόκρουτον εὐκαιρίας τῶν Δώρων τῶν Μάγων, ἀλλ' ἀπλούστατα περὶ τοῦ κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους παλαίου ἑλληνικοῦ ἑθίμου τῆς «κοπῆς τῆς Βασιλόπηττας». Κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, μετὰ πρόσκλησιν, συνέρχονται εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας αἱ ἐξεχουσαὶ τῆς τε ἑλληνικῆς καὶ τῆς σερβικῆς παροικίας τῆς πόλεως προσωπικότητες, ἐν αἷς καὶ τὸ ἑλληνικὸν διπλωματικὸν σῶμα καὶ εἴ τινας ἄλλοι ἐπίσημοι, ἐξ αφορμῆς δὲ τῆς συγκεντρώσεως ταύτης ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης, περιστοιχοῦμενος καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων, τῶν ὀφφικιοῦχων τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἐν ἐμπειριστατωμένῳ λόγῳ ποιεῖται ἀνασκόπησιν τῶν κατὰ τὸ λῆγον ἔτος σημαντικωτέρων γεγονότων τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί, μερικώτερον, τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ἀπὸ τε ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐπόψεως, προσογγέλλων ἅμα καὶ εἴ τι ἀξιωμαθύνοντον ἐκ τῆς κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος πατριαρχικῆς δράσεως. Μεθ' ὃ ψαλλομένων τῶν διατεταγμένων ἱερῶν ἡσμάτων κόπτει τὴν Βασιλόπητταν καὶ διανέμων εἰς τοὺς παρισταμένους ἐπιδασκίμους εἰς πάντας τὴν πατριαρχικὴν εὐλογίαν.

«Πλήρης τάξις».

Κατὰ τὴν προμνημονευθεῖσαν συγκέντρωσιν ὁ Μακαριώτατος Ἀλεξανδρινός, μνείαν ποιούμενος καὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον προσφυγῆς πολλῶν κληρικῶν τῆς ὀρθοδόξου σερβικῆς Ἐκκλησίας, φευγόντων τὸν ἐν Νοτιοσλαβία ὑπὸ τὸ νῦν πολιτικὸν καθεστῶς ἀμείλικτον διωγμὸν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀνέφερεν, ὅτι, ἀνακοινώσας τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν Μακαρ. Πατριάρχην πασῶν τῶν Ρωσιῶν, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἐκ Μόσχας τὴν ἀπάντησιν, ὅτι «πλήρης τάξις ἐπικρατεῖ ἐν Νοτιοσλαβία». Ἡ «τάξις» δ' αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ἐξόντωσιν ἢ ἐγκάθειρξιν ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀθῶων πολιτῶν, ἱερέων, μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν, εἰς τὴν ἀποδίωξιν τῶν μοναχῶν ἐκ τῶν μονῶν τῶν, τὴν δήμευσιν ἐπισκοπικῶν οἰκημάτων καὶ σεμιναρίων, εἰς τὸ κλείσιμον φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ εἰς τοὺς στρατιώτας, εἰς τὴν ἀποδίωξιν τῶν ἱερέων ἐκ τοῦ στρατοῦ, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀθείας εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὴν διοργάνωσιν ἐορτῶν καὶ συλλαλητηρίων κατὰ τὰς ὥρας τῆς θείας λειτουργίας τῶν Κυριακῶν καὶ ἐορτῶν, εἰς τὴν διὰ τοῦ ραδιοφώνου ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν, εἰς τὴν σύστασιν εἰδικῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως ἱερέων καὶ μοναχῶν, εἰς τὴν ἀναγραφὴν ἐπὶ τῶν τοίχων φράσεων ὅποια «θάνατος εἰς τοὺς κληρικούς», καὶ εἰς ὅσα ἄλλα ἀκόμη ἀναφέρουσι τὸ «L'univers» τοῦ Λονδίνου καὶ ἄλλαι πάμπολλαι δημοσιογραφικαὶ πληροφορίαι. Ταῦτα ὀνομά-

ζει «πλήρη τάξις» ἐκ τῆς σοβιετικῆς Μόσχας ὁ ὀρθόδοξος Πατριάρχης πασῶν τῶν Ρωσιῶν.

Ἡ Ριζάρειος.

Τὸ Ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον τῆς Ριζαρείου ἀπέδωκεν ἤδη τοὺς πρώτους μετὰ τὴν πολεμικὴν θύελλαν καρπούς ἐπ' αἰσίοις τοῖς οἰωνοῖς. Ὑπερπεντήκοντα ἀπόφοιτοι Γυμνασίων ἢ Διδασκαλείων, μνηθέντες εἰς τὰ Ἱερὰ Γράμματα ὑπὸ Καθηγητῶν καὶ Ὑφηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καθ' ὅσον ἐπέτροπος αἰγρωσται δυσμενεῖς μεταπολεμικαὶ συνθήκαι, παραδίδονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἔτοιμοι πρὸς ἱεροσύνην. Τὰς συνθήκας ὁμοῦ ταύτας μετέβαλον εἰς πραγματικὸν μαρτύριον τῶν τε διδασκόντων καὶ διδασκομένων ὀφισμέναι κρατικαὶ ὑπηρεσίαι, αἵτινες, παρὰ πάσας τὰς διαμαρτυρίας, ἀροῦνται νὰ ἀποδώσιν τὴν Ριζάρειον Σχολὴν εἰς τὴν δι' ἣν μέγαλοι ἐθνικοὶ εὐεργέται ἐξάρτισαν αὐτὴν εἰς τὸ ἔθνος ἐθνικὴν λειτουργίαν, ἐξαναγκάζοντες οὕτω νὰ διεξάγεται τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ ναυδορίῳ τῆς Σχολῆς ἄνευ καὶ τῶν στοιχειωδεστάτων διδασκτικῶν μέσων, νὰ διαιτῶνται δ' εἰς ὑπόγεια μαθητεύμενοι ὑποψήφιοι ἱερεῖς. Ἀδυνατοῦμεν ὁμοῦ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ Κράτος θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ κατέχη τὴν οἰκοδομὴν τῆς Σχολῆς παρακωλύον τὴν λειτουργίαν αὐτῆς καὶ ἀντιμαχόμενον πρὸς ἑαυτὸ κατὰ παραδοξοτάτην, ὅσον καὶ ὀλεθριωτάτην ἀντινομίαν. Διότι, ἐνῶν ἐξ ἑνὸς διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων λαμβάνει νομοθετικὴν πρόνοιαν περὶ πνευματικῶν τῶν τάξεων τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς χώρας καὶ πνευματικῆς αὐτοῦ ἐξυμώσεως ὥστε νὰ ἀνταποκρίνεται ὀπωσδήποτε πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἄλλαι τοῦ αὐτοῦ Κράτους ἐξουσίαι, διὰ τῆς βίᾳ κατακρατήσεως τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς, ἀντιστρατευόμεναι πρὸς τὴν προσπάθειαν ταύτην, ἀγωνίζονται νὰ ματαιώσουν τὸ ἐκπολιτιστικὸν τοῦτο ἔργον, ἐφ' ὅσον ἐπιμόνως ἀροῦνται νὰ ἀποδώσιν τὴν Σχολὴν εἰς τὸν τόσον εὐεργετικὸν διὰ τὸ ἔθνος προορισμὸν τῆς. Ἡ κακόπιστος αὕτη κρατικὴ μεταχείρισις, ἢ καταδικάζουσα εἰς ἀθρόαν τὴν ἀρχαιότεραν Σχολὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιφρονοῦσα τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἰδρυτῶν αὐτῆς, οἵτινες προσέφερον τὸν μόχθον πολυετοῦς ἐργασίας τῶν διὰ νὰ τὴν ἰδρῶσιν, δέον νὰ λήξῃ τὸ ταχύτερον, διότι δημιουργεῖ μεγίστην θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ζημίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἀνθαιρέσια καὶ οὐχὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡ λογικὴ ρυθμίζει τὰς μετὰ τῶν πολιτῶν σχέσεις τοῦ Κράτους.

Ἡ «Πατμιάς».

Ἡ ἐπαρρηγομένη εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς Ἑλλάδος Ἀποδεκάνησος ἀποκτᾷ διὰ τῆς ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1946 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ τὴν ἀναγκαζοῦσαν Σχολὴν διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς, ἡμῶς ἐπὶ τόσα ἔτη ἐδεινοπάθησεν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἐτεροδόξων προπαγανδῶν. Ἡ νέα «Πατμιάς», λειτουργοῦσα παρὰ τὸ Σπῆλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ ἀνασυνδέουσα τὴν πνευματικὴν ἰ-

στοιόαν της Λωδεκαήσων, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καθόλου, καλεῖται καὶ σήμερον γὰ ἀποτελέσει τὸ κέντρον τῆς θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς ἀπελευθερωθείσης ἑλληνικῆς Λωδεκαήσων.

Τὸ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευθεῖσα περίληψις τῆς ἐκθέσεως τοῦ Μοινητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Κλήρον Ἑλλάδος ἀποδεικνύει τὴν ἐνδοξοποιήσασάν τινι διὰ τοὺς ἐφημερίους δοῦσιν τῷ ἀσφαλιστικῷ τούτῳ Ὁργανισμῷ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἄνευ οὐδεμιᾶς κρατικῆς ἐπιχορηγήσεως λειτουργοῦν Τ.Α.Κ.Ε. οὐ μόνον μεγαλύνεται καὶ αὐτῶν τῶν δημοσιοῦπαλληλικῶν συντάξεων ἐπιτυγχάνει γὰ παρῆξι εἰς τοὺς συνταξιοδοτούμενους μετόχους του, ἀλλὰ καὶ Ταμείον Ἀθωγῆς δι' αὐτοὺς συνιστᾷ καὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῶν κατὰ ἀσθενοῦς θεσπίζει, ἥτις, ὡς γνωστόν, οὔτε διὰ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ἐφίσταται. Ἡ τῆ ἀγαστῆ συνεργασία πάντων τῶν ἀρμοδίων οἷτω δλοκληρωθεῖσα δοῦσιν τοῦ Ταμείου τούτου καθιστᾷ τὸ Τ.Α.Κ.Ε. σημαντικώτατον οἰκονομικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ὁργανισμόν, προοριζόμενον γὰ ὑποβοηθήσῃ σοβαρῶς τὸν κατ' ἐξοχὴν ἐργάτην τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Ἰερέα.

Ἡ ἀσύλληπτος.

Ἐπελογίσθη, ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα συνελήθησαν ἀπὸ τὴν οἰκουμένην περὶ τὰς 800 διασκέψεις περὶ ἀφοπλισμοῦ καὶ εἰρήνης, οἱ δὲ κατὰ καιροὺς ἐπιτόλεμοι κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα συνῆσαν περὶ τὰς 8.000 συνθήκας εἰρήνης. Ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τῆς ὕλης κινήσεως ταύτης ἐπῆλθε σειρὰ πολέμων, καταλήξασα εἰς τὸν προχθισινὸν χειρότερον ὄλων. Καὶ αἱ μὲν τόσον σιγαλὴ εἰρημιστικὰ συνδιασκέψεις, ἀποτελοῦσαι ἰσαοῖθιμους ἀποπείρας ἐπιτυχίας τῆς εἰρήνης, μαρτυροῦν πόσον πολύτιμον καὶ παμπόθητον εἶνε τὸ ἀγαθὸν τῆς ἢ δὲ ἀκατάπαυστος ἐμπλοκὴ εἰς πολέμους βροτολογίους τεκμηριοῖ πόσον τὸ ζητούμενον τυγχάνει ἀσύλληπτον εἰς τὰς ἐναγωνίας πρὸς αὐτὸ τεταμένης χεῖρας. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται τὸ πάθος, μεθ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ὑποδέχονται πᾶν βιβλίον, τὸ ὁποῖον προτείνει τούτους ἐξασφαλίσεως τῆς εἰρήνης, ὡς π. χ. εἶνε τὸ προσφάτως ἐρῶντα κωλοφοροῦν ὑπὸ τῶν ἐντυπωσιακῶν τίτλων «Ἀνατομία Εἰρήνης», τὸ ὁποῖον καὶ τὸν ἐπιστεγάζοντα τὸν τελευταῖον πόλεμον «Καταστατικὸν Χάρτην» χαρακτηρίζει «τραγικὴν ἀταπάτην», «ἐὰν δὲν λάβωμεν τὴν περαιτέρω μέτρα, ποὺ εἶνε ἀναγκαῖα πρὸς ὁργάνωσιν τῆς εἰρήνης».

Ἡ ἀνακάλυψις.

Ὡς νέα κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐξασφάλειαν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης προτείνονται ἢ συνειδησις τῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἢ συνεπιεία αὐτῆς συγκροτήσις μιᾶς παγκοσμίου Κυβερνήσεως. Ἡ διάσπασις τῆς ἐνιαῆς ἀνθρωπότητος εἰς εἴδη ἀντίξηλα μετ' ἴδια συμφέροντα καὶ ἀντιτιθεμένας πρὸς ἀλλήλας ἐπιδιώξεις ἀπῆλκυεν ἀπὸ τὴν συνειδησιν τῶν λαῶν τὴν ἐννοίαν αὐτῆν τῆς ἐνότητος, ὅθεν καὶ προσεκήλησαν καὶ διηρηκῶς προκαλοῦνται πλάσται ἐθνικαὶ διαίρεσεις, ἄγονσαι εἰς ἀλληλοσυγκρούσεις,

κατὰ κανόνα λαμβανούσας μορφήν κατὰ τοσοῦτο δλεθροτώτερον εἰς τοὺς διαμαχομένους, ὅσοι τελειότερα ἀποβαίνουν τοῦ ὀλέθρου τὰ μέσα. Αὐτὰ λέγει τὸ ἄσπι πολλὰκις ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ Ἑμερον Ρήβς, καὶ οἱ ἀναγνώσταί του τριβῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς των ἐν καταπλήξει ἀπὸ τὴν «ἀνακάλυψιν» ταύτην τοῦ ἀμερικανοῦ συγγραφέως. Ἄλλ' ἢ μόλις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπιτενχθεῖσα καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀφελῶν ἐξαγγελλθεῖσα ἀνακάλυψις αὕτη τῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἶνε πιστόγνωστος παμπάλαια ἀλήθεια. Αὕτη ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν ἐπομιμνήσκειται καθ' ἐξέσιν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀδιαλείπτως ἐξαγγελλομένης εἰς τὰ ὅσα τῶν ἀνθρώπων τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ μόνον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης ἐπὶ τῆς γῆς κατέλληλον μέτρον εἶνε ἢ συνειδησις ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοὶ ὡς τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς τέκνα, καὶ ὅτι τὸ εἰς μίαν ἐνότητα συγκροτοῦν τὴν ἀνθρωπότητα στοιχεῖον εἶνε ὁ δεσμός τῆς ἀμοιραίας ἀγάπης, ἥτις ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς χαρῆς καὶ τῆς εἰρήνης ὡς ἀπαραίτητον συνοδὸν τῆς ἀποτελοῦν «καρπὸν τοῦ Πνεύματος», καθ' ἢ φθέργεται ὁ Ἀπόστολος. Μόνη ἢ ἀγάπη «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς»· Ἄποιν δὲ ἀπονοσιάζει ἢ ἰδιοτέλεια καὶ ἢ ἐγωῖστικὴ ἀπληστία, ἔρχεται ὡς εὐλογία τῶν λαῶν ἢ ἐν φιλαδελφία εἰρήνη.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τῆ 6 μεσοῦντος ἐπὶ τῆ ἑορτῇ τῶν ἀγίων Θεοφανείων ἢ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τελέσας διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἰ. νῶ τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος Πειραιῶς κατὰ τὸ ἔκπαλαι κρατοῦν ἔθος, μετ' αὐτὴν, συμπαραστατούμενος καὶ ὑπὸ τῶν συλλειτουργῶν αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας κ. Σπυρίδωνος καὶ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ. Γεωργίου καὶ τοῦ λοιποῦ κλήρου, μετέβη ἐν πομπῇ, ἡγουμένης τῆς μουσικῆς τοῦ ναυτικοῦ, εἰς τὴν ἐν τῇ ἀκτῇ Μιαούλη ἀποβάθραν, ἐνθα ἀνήλθεν ἐπὶ τῆς καλαισθήτως διακεκοσμημένης βασιλικῆς ἐξέδρας, ἐφ' ἧς ἀνέμενον μέλη τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, διπλωμάται, πολιτευταί, αἱ δημοτικαὶ καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαί. Ἀφου δ' ἐφθασε μετ' ὀλίγων ἢ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Α. Υ. τοῦ Διάδοχου καὶ τῆς ἀκολουθίας αὐτῶν, ψαλλομένου τοῦ ἀπολυτικίου τῆς ἑορτῆς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὸν κρατούμενον διὰ κυσνολεοῦκοι ταινίας Τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ ἀγιασμῶ τῶν ὕδατων ὑπὸ χαρμοσύνους κωδοнокρουσίας καὶ χαρειτιστηρίους κανονιοβολισμοῦς καὶ συριγμοῦς τῶν σειρήνων τῶν ἀτμοπλοίων. Μεθ' οὗ ὁ Μακαριώτατος προεττεινε τὸν Σταυρὸν πρὸς ἀσπασμὸν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τὴν Α. Υ. τὸν Διάδοχον καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισημοὺς.

— Τῆ 10 ἰσταμένου μηνὸς ἐν τῷ μητροπολιτικῷ νῶ ἐγένετο ἢ πρώτη συγκέντρωσις τῶν ἐφημερίων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, καθ' ἣν ὠμίλησε πρὸς τοὺς συναελθόντας ὁ Ἱεροκήρυξ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρίτης Χριστοφόρος Παπουτσόπουλος ἐπὶ τοῦ θέματος «ὁ Ἱερεὺς ἐν τῇ κατηχήσει», τὰ κύρια σημεῖα τοῦ ὁποῖου θὰ ἀναγράψωμεν προσεχῶς. Μετὰ τὴν ὀμιλίαν ἐπηκολούθησε συζήτησις ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Βασιλείου. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν παρέστη καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Πατάρων κ. Μελέτιος, ὅστις ἐν τέλει ὠμίλησε δι' ὀλίγων, ἀλλὰ προσφύως περὶ τῆς ἐν γένει θέσεως καὶ ἀποστολῆς τοῦ ἐφημερίου.

— Τὸ Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον τῆς ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐξεδίκασε κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 1946 ἐν ὄλῳ 56 ὑποθέσεις, ἐξ ὧν εἰς τὸ πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον παρεπέμφθησαν 16. Ἐπεβλήθησαν ποιναὶ εἰς 25 κληρικούς, ἀπηλλάγησαν δὲ τῆς κατηγορίας 15.

— Πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους ἰδρύθη «Ἐνωσις ὀρθοδόξων χριστιανικῶν σωματείων καὶ κινήσεων», τῆς ὁποίας μετέχουσιν ὑπὲρ τὰ 20 σωματεία καὶ κινήσεις τῆς Πρωτεύουσας καὶ τοῦ Πειραιῶς. Σκοπὸς τῆς Ἐνώσεως ταύτης εἶναι ἡ ἀμοιβαία γνωριμία καὶ ὁ συντονισμὸς τῆς δράσεως τῶν μετεχόντων θρησκευτικῶν σωματείων ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας. Ἄμα τῇ ἐκλογῇ τῆς πρώτης διοικούσης ἐπιτροπείας ἐπεσκέφθη αὕτη τὸν τότε προεδρεύοντα τῆς ἱεράς Συνόδου Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης καὶ τὸν Μ. Πρωτοσύκελλον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπον Ταλαντίου κ. Βασιλείου, ἵνα ζητήσῃ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ὁποίας ἔνοοι ἐν ἐργασίῃ ἡ ἀρτιούστατος Ἐνωσις. Κατὰ τὰς πρὸ τινῶν ἡμερῶν γενομένης ἀρχαιρεσίας ἐξελέγη ἡ διοικούσα Ἐπιτροπεία διὰ τὸ νέον ἔτος 1947, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. Μπρατσιώτη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς προέδρου, αἶδεσ. Ἀγγέλου Νησιώτου ὡς ἀντιπροέδρου, Ν. Βουτυρά γ. γραμματέως, τῶν πανοσιολογ. ἀρχιμανδριτῶν Κυπριανοῦ Πουλάκου καὶ Στεφ. Ματακούλια, καὶ τῶν κ. κ. Ἀριστοτ. Πέπα καὶ Ν. Πρασσᾶ ὡς μελῶν. (Γραφεῖα τῆς Ἐνώσεως ὁδὸς Σουλίου 3).

Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας συνέστησε δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τὰ Μητροπολιτικὰ Συμβούλια ὅπως διατάξωσι τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῶν ἰ. ναῶν τῆς περιφέρειας τῶν ἵνα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν καταβάλωσιν ἐκ τῶν ἐσόδων τῶν εἰς τοὺς ἐφημερίους τῶν χρηματικὴν τινα ἐνίσχυσιν.

— Δι' ἐτέρας Ἐγκυκλίου ἐκοινοποιήθη πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας τὸ ὑπ' ἀριθ. 298959/10-12-46 ἔγγραφο τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, δι' οὗ παραπονεῖται τοῦτο διότι δὲν καταβάλλεται παρὰ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ἡ δέουσα φροντίς πρὸς εἰσπραξίν τῶν θεοπισθέντων διὰ τοῦ Νόμου 536/45 ἐσόδων τοῦ λογαριασμοῦ μισθοδοσίας τοῦ Ἱ. Κλήρου, μετὰ θερμῆς συστάσεως ὅπως καταβάλωσιν οἱ κατὰ τόπους Σεβ. Ἱεράρχαι πᾶσαν φροντίδα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς εἰσπράξεως.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 106160 τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 1946 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἰδρύεται ἐν τῇ ἐν Πάτμῳ Ἱ. Μονῇ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ μετὰ κατώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πατμιάς Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή». Ἡ λειτουργία τοῦ μὲν Φροντιστηρίου ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς 27ης Ἰσταμένου μηνός, ἡ δὲ τῆς Σχολῆς ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους.

— Τῇ 20ῇ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἔληξαν αἱ ἀπολυτήριαι ἐξετάσεις τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου τῆς Ριζαρείου Σχολῆς. Ἐκ τῶν φοιτησάντων 56 ἀπελύθησαν, 5 παρεπέμφθησαν εἰς ἐπανεξέτασιν καὶ εἰς ἀπερρίφθη.

Νεαὶ ἀποφάσεις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ τῆς 10ης τευχ., εἰσηγομένου τοῦ Τεχνικοῦ Συμβούλου κ. Εὐσταθ. Μαργαρίτη, ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς ὅπως τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν ἡ λειτουργία τοῦ Κλάδου «Ἀρωγῆς» ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου ἐ. ἔ. Τὰ προβλεπόμενα ἐφ' ἀπαξ βοηθήματα εἰς τοὺς μέλλοντας ἂν ἐξέλθουν μετόχους κατὰ τὸ ὑποβληθέν σχέδιον εἶναι τὰ διὰ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ διὰ τὰς ἀναλόγους περιπτώσεις ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ Ταμείου Προνοίας Δημ. Ὑπαλλήλων. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐφημερίων κατὰ τὴν πρὸ τοῦ πολέμου γενομένην διαβάθμισιν ὑπάγεται εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς

ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας, λαμβάνεται πρόνοια ρυθμίσεως τοῦ συντελεστοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ χορηγῆται τὸ βοήθημα, κατὰ τρόπον ὥστε τοῦτο νὰ ἀνέρχεται εἰς τὸ διπλάσιον περίπου ἐκείνου, ὅτινος θὰ ἐδικαιούντο οἱ ὁμοίβαθοι τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Τὰ ἀκριβῆ ποσὰ τῶν βοηθημάτων, ὡς καὶ αἱ προϋποθέσεις ἀπονομῆς, ἐπειδὴ χρήζουσιν εἰσέτι τεχνικῆς ἐπεξεργασίας, θὰ καθορισθῶσι κατὰ τὴν προσεχῆ συνεδρίαν τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἐν συνεχείᾳ τὸ Συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν θέσπισιν τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας, κατὰ τὴν πρώτην δ' αὐτοῦ ἐφαρμογὴν θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ παροχὴ πλήρους νοσοκομειακῆς περιθάλψεως εἰς τοὺς ἀσθενούντας μετόχους. Αἱ προβλεπόμενα δαπάναι διὰ μὲν τὸν Κλάδον Ἀρωγῆς θὰ ἀνέλθουν εἰς 150 ἑκατομμύρια κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς λειτουργίας, διὰ δὲ τὸν Κλάδον Ἀσθενείας εἰς 100 ἑκατομμ.

Τὰ τῆς συστάσεως, ὀργανώσεως καὶ ἐνάρξεως τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας θέλουσι ρυθμισθῆ διὰ νόμου, καθ' ὅσον δὲν προβλέπονται ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Μητρόπολις Μεσσηνίας

Καθ' ἡ ἀναγράφει ἡ πρόνοις τοῦ Σεβ. Μεσσηνίας ἐκδομένη «Διδαχὴ», ὁ Σεβ. Χρυσόστομος τῆ 23 Ἰβρίου, ἐπετιῶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοφθῆου, ἐτέλεσε τὴν ἀρχαίαν λειτουργίαν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἐν τῷ ἐν Καλάμῃς κεντρικῷ ναῷ.

— Τῇ 27 τοῦ αὐτοῦ μηνός ἡ Α. Σ. μετέβη εἰς τὸ χωρίον Ἄργιλος, τοῦ ὁποίου οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον κάτοικοι προσεχώρησαν εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον. ἀφοῦ μετὰ τοῦ γρηγοριῶ ἐφημερίου τῶν ἐξήτησαν τὴν συνγνώμην τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις καὶ παρεσχέθη, τοῦ Σεβ. ἀναγνώσαντος μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τὰς σχετικὰς συγχορηγικὰς εὐχάς.

— Μερίμνη τοῦ Σεβ. Μεσσηνίας ἤρξισεν ἡ ἀνέγερσις τοῦ πρὸ εἰκοσαετίας καταρρεῦσαντος ὑπὸ σεισμοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Μεσσήνης «Ἁγίου Ἰωάννης». Ὁ θεμέλιος λίθος κατετέθη τῇ 11η τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου π. ἐ., τὰ ἀναγκαζοῦντα δὲ διὰ τὴν ἀνέγερσιν χρηματικὰ ποσὰ συγκεντροῦνται δι' ἐράων μετὰ τῶν πιστῶν ὑπὸ πολυμελοῦς ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σ. Μητροπολίτου.

— Τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου ἐτελέσθησαν ἐν Ναυαρίνῳ τῆς Πύλου ἑορταὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς γενομένης ἐνταῦθα ἐν ἔτει 1827 ναυμαχίας. Ὁ Σεβ. Μεσσηνίας προέστη τῆς ἐν τῷ ἰ. ναῷ τῆς Πύλου γενομένης δοξολογίας, εἰς ἣν παρέστησαν ἀντιπρόσωποι τῶν τριῶν μεγάλων Δυνάμεων, Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας, ὁ Νομάρχης Μεσσηνίας, ὁ Δήμαρχος Πύλου μετὰ τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ αἱ λοιπαὶ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων. Ἀκολούθως ἠγομμένου τοῦ Σεβ. μετέβησαν ἐν ποιπῇ εἰς τὸ ἱερόν τῶν τριῶν συμμάχων Δυνάμεων, ὅπου ἐψάλη Τρισάγιον.

— Ὁ ἑορτασμὸς τῆς 28 Ὀκτωβρίου ἐγένετο ἐν Καλάμῃς μετὰ πάσης ἐπισημότητος. Ὁ Σεβ. Μεσσηνίας, τῇ παρακλήσει τοῦ Νομάρχου Μεσσηνίας, εἶχεν ἀναλάβει τὴν προεδρίαν τῆς τριακονταμελοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἑορτασμοῦ.

Μητρόπολις Κερκύρας

Τὴν 2ην Ἰβρίου ἐγένετο ἐν Κερκύρᾳ μετὰ πολλῆς λαμπρότητος ἡ λιτανεὶα τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Σπυριδωνος, εἰς ἀνάμνησιν τῆς διὰ θαύματος τοῦ Ἁγίου ἀπαλλαγῆς τῆς νήσου ἐκ τῆς πανώλους.

— Ὁ Σεβ. Κερκύρας, προσεβλήσει τοῦ Σεβ. Χαλκίδος κ. Γρηγορίου, μετέβη τῇ 25 Ὀκτωβρίου εἰς Χαλκίδα ἐνθα ἐπὶ ἐξασίαν εἶχεν ὑπαρθεῖσαι ὡς καθ' ἡγήτης. Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Δημητρίου, συγχοροστατήσας μετὰ τοῦ Σεβ. Χαλκίδος, ὡμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα ὡς καὶ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς ἑορτῆς, μεθ' ὃν συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβ. Χαλκίδος. Τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπεσκέφθη εἰς τοὺς στρατώνας τοὺς

ὑπηρετοῦντας ἐν Χαλκίδι κερκυραίους καὶ ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς συστρατιώτας τῶν.

Μητρόπολις Θήρας

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας διοργανώθησαν κατὰ τριμηνίαν Ἱερατικά τῶν ἐφημερίων τῆς ἱεράς Μητροπόλεως συνέδρια, δι' ὧν ἐπιδιώκεται ἡ ἐνίσχυσις τῶν ἱερέων εἰς τὸ ἔργον τῶν καὶ ἡ κατατόπισις αὐτῶν εἰς τὴν καθ' ὅλου ἐκκλ. ζωὴν. Κατὰ μῆνα Ἰούλιον π. ἔ. συνεκροτήθη τὸ Δ' συνέδριον, καθ' ὃ, μετὰ τὴν κοινήν προσευχὴν, ἡρμηνεύθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου αἱ δύο πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολαὶ καὶ ἐλύθησαν ὑπ' αὐτοῦ αἱ προβληθεῖσαι ὑπὸ τῶν συνέδρων ἀπορίαι.

— Ἐνεργείαις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου συνεστήθη ἐν Θήρᾳ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον, ἰδρυθῆναι Παιδικὸς Σταθμὸς καὶ ὀργανώθησαν Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης κ. Ἰάκωβος κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον περιελθὼν τὸ μεγαλειτέρον μέρος τῆς ὁρεινῆς ἐπαρχίας του, ἐπεσκέφθη περὶ τὰ 46 χωρία, ἐξ ὧν τὰ περισσότερα κατὰκείναι εἰς ἐρείπια συνελεῖα τῶν ἐκ τοῦ πολέμου δεινῶν. Εἰς πάντα τὰ χωρία ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐχοροστάτει κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ, τῆ δὲ πρωΐᾳ ἐτέλει τὴν θείαν λειτουργίαν κηρύττων, νοσητῶν καὶ ἐνθαρρύνων τὰ προστρέχοντα πλῆθη τῶν πιστῶν, ἐπιλαμβανόμενος ἅμα καὶ πάντων τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων, τῶν ἀφορώμενων εἰς τε τὰς κοινότητας, τοὺς ναοὺς, τὰ σχολεῖα καὶ τὰς διαφόρους ἐπιτροπὰς, διὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν ὁποίων συνειργάσθη κατόπιν μετὰ τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν ἀρχῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Α. Σ. ἐπεκοινωνήσεν αὐτοπροσώπως μετὰ τῶν προσκοτικῶν ὁμάδων τῆς ἐπαρχίας του ἐν τῷ στρατοπέδῳ αὐτῶν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ μαθητικοῦ κόσμου ἐν ταῖς κατασκηνώσεσιν, ἀπευθύνας πρὸς πάντα πατρικὰς νοσησίας.

— Ἐν Σιατίστῃ λειτουργοῦν ἀνελλιπῶς ἀπὸ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τὰ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου τὸ πρῶτον ἡδὴ ὀργανωθέντα Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ἐν ἀνώτερον, ἐν μέσον καὶ τρία κατώτερα, εἰς ἃ διδάσκει ὁ Ἱεροκλήζης τῆς Μητροπόλεως ἀρχιμ. Ἀνδρέας Παντολέοντος. Τῆς ἐναρκτηρίου τελετῆς προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὅστις καὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν Κατηχ. Σχολείων καὶ τῆς ἀναγκαιότητος αὐτῶν. Παρῆσαν αἱ τοπικαὶ Ἀρχαὶ καὶ πλῆθος λαοῦ, κατακλύσαντες τὸν ὑπερμεγέθη Μητροπολιτικὸν ναόν. Ἡδὴ ἡ Μητρόπολις ἀσχολεῖται μὲ τὴν ὀργανώσιν Κατηχ. Σχολείων καὶ εἰς ἄλλα μεγάλα κέντρα τῆς ἐπαρχίας.

— Τῆ 18 παρελθόντος Νοεμβρίου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ὑποποιοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Δυτικῆς Μακεδονίας κ. Ἀν. Νταλύπη, τῶν Ἀρχῶν τοῦ Νομοῦ Κοζάνης καὶ τῶν τοπικῶν, ἐτέθη ὁ θεμελιὸς λίθος τοῦ νέου Μητροπολιτικοῦ Οἴκου ἐντὸς τοῦ εὐρυχώρου καὶ εἰς γραφικὴν θέσιν κειμένου οἰκοπέδου, ὅπου ὑπῆρχε τὸ ὑπὸ τῶν κατακτητῶν καταστραφέν ἐξ θεμελίων παλαιῶν Μητροπολιτικῶν οἰκημα. Τὸ νέον κτίριον θὰ ἀνεγερθῆ κατὰ σχέδιον βυζαντ. ρυθμοῦ, ἐκπονηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιτέκτονος κ. Νομικοῦ, θὰ περιλαμβάνῃ δὲ τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀρχιερέως, τὰ Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως, τῶν Εὐαγῶν Ἰδρυμάτων καὶ Κληροδοτημάτων, ὡς καὶ Λαϊκὰ Ἱατρεῖα καὶ αἰθούσας διὰ κοινοφελεῖς σκοποῦς. Τὴν τελετὴν παρηκολούθησαν ἄπειρα πλῆθη λαοῦ. Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης ὁμιλῶν ἐμνησθῆ τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν, ἃς προσήνεγκαν αἱ ἱεραὶ Μητροπόλεις κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας ὑπὲρ τοῦ ὑποδοῦλου Γένους καὶ ἐξῆρε τὴν σεμνὴν καὶ ἀθόρυβον ἐθνικὴν ἐργασίαν, ἣτις ἐπετελεῖτο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους μέσα εἰς τὰ ξίλινα, τὰ ἀπέριττα, τὰ χαμηλοσκέπαστα οἰκίσματα τῶν Μητροπόλεων, ἐτόνισε δὲ ὅτι καὶ σήμερον αἱ ἱεραὶ Μητροπόλεις τῆς Μακεδονίας ἔχουν νὰ ἐπιτελέσουν οὐ μόνον θρησκευτικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴν ἀποστολήν, διότι ἐξακολουθοῦν ἀκόμη τὰ ξένα συμφέροντα νὰ ἐργάζονται κατὰ τρόπον σατανικὸν διὰ τὴν ἀνατρέφον τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην χώραν, ἡ ὁποία εἶναι ποτισμένη μὲ ἄφθονον Ἑλληνικὸν αἷμα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Δωδεκανήσος

Καθ' ἃ ἀναγράφει ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Φωνή» τῆς Ρόδου, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐγνώρισε τῷ Σεβ. Ἐξάρχῳ Δωδεκανήσου κ. Παντελεήμονι ὅτι ἡ Μήτηρ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, εἰς ἐνδειξὴν τῆς πολλῆς στοργῆς τῆς ἐναντι τοῦ πεφιλημένου αὐτῆ λαοῦ τῆς Δωδεκανήσου, θέλει εὐχαρίστως δεχθῆ ὑποτρόφους ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης ἀπὸ τοῦ προσεχῶς σχολικοῦ ἔτους ἐκ τῶν παιδῶν τῆς Δωδεκανήσου, ὅσοι διακρίνονται δι' ἀγνότητα βίου καὶ ζῆλον πρὸς τὰ ἱερά γράμματα καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Βιβλιοθήκῃ ἐπιμελεῖα τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Θ. Μοσχονᾶ ἐγένετο ἐκθεσις ἀρχαίων γεωγραφικῶν χαρτῶν ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ μέλη τοῦ αἰγυπτιακοῦ τύπου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ προσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν Μακαριώτατος Πάπας κ. Χριστοφόρος ἐδήλωσεν, ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ἐγερεθῆ ἐκ βάθρων εὐρύχωρος καὶ μεγαλοπρεπῆς οἰκοδομῆ Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης, «ἐφάμιλλος τῶν ἄλλοτε Πτολεμαϊκῶν Βιβλιοθηκῶν τῆς Ἀλεξανδρείας».

— Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Πάνταινος» τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν περίοδον τῶν συνεδριῶν τῆς ἀπεφάσισε, σὺν ἄλλοις, τὸ μὲν τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστολικοῦ καὶ Εὐαγγελικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας ἀποδοχὴν τοῦ δωρηθέντος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρώην Νευροκοπίου κ. Γεωργίου Μετοχίου ἐν Ἀθήναις (ἐν τέρματι Κυψέλης), τὸ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοφόρου Κοντογεώργου γενομένην δωρεάν, ὑφ' οὗς ὄρους αὕτη συνεφανήθη, καὶ τὴν ἔνταξιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τούτου μεταξὺ τοῦ κλήρου τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας.

— Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πηλουσίου κ. Παρθενίου ἀπεφάσισε τὴν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ διακόνου καθαιρεῖν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σολωμανίδου.

— Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης ἵδρυσεν ἐν τοῖς Πατριαρχεῖσις Ἀλεξανδρείας Γραφεῖον Τύπου καὶ Πληροφοριῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας παρεσκευάσθησαν πρὸς ἐκδοσὴν οἱ Κατάλογοι τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης, ἡδὴ δ' ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος, περιέχων τὰ χειρόγραφα αὐτῆς (Ἀλεξανδρεία 1945, σελ. 1—338 + Table alphabétique des matières I—VIII + Index des noms d'auteurs et autres IX—XXX + Manuscripts inédits ou presque inédits à publier prochainement XXXI—XXXII). Ἡ κατάρτισις Καταλόγου τῶν χειρογράφων τούτων τῆς γνωστοτάτης εἰς τοὺς διεθνεῖς τῶν ἐπιστημόνων κύκλου Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐμελετάτο, ὁ δὲ γράφων τὰς γραμμάς ταύτας ἐνθυμεῖται πόσας ματαίας κατεβάλομεν προσπάθειαις παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ Πατριάρχῳ Φωτίῳ οἱ μετ' ἐμοῦ τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ Σωφρόνιος Εὐστρατιάδης, ὅπως μᾶς ἐπιτραπῆ ἡ σύνταξις καὶ ἐκδοσις Καταλόγου τῶν ἐν λόγῳ χειρογράφων. Καὶ εἶνε ἀναντιρρήτως πρὸς τιμὴν τοῦ νῦν Πάπα καὶ Πατριάρχου Χριστοφόρου ἡ ἐκ πρωτοβουλίας αὐτοῦ ἀνάθεσις τοῦ ὄρατου ἐγχειρήματος τῆς συντάξεως μὲν τοῦ Καταλόγου εἰς τὸν ἡδὴ ἀποθανόντα Πατριαρχικὸν Βιβλιοθηκῶν Ἀρχοντα Χαρτοφύλακα τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας Νικόλαον Φιριπιδίδη, τῆς συμπληρώσεως δὲ καὶ δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸν νῦν Διευθυντὴν τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης κ. Θεόδωρον Μοσχονᾶν. Χάρις εἰς τὴν πρόνοιαν ταύτην τοῦ

Μακαριωτάτου Χριστοφόρου, σήμερα ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος κατέχει πλήρη τὴν ἀναγραφὴν τῶν χειρογράφων τούτων, «ὅσον ψιχίων τούτέστιν ἀπέμειναν ἀπὸ τὴν ἄλλοτε πλουσίαν πνευματικὴν τράπεζαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ», ὡς χαρακτηριστικῶς λέγει προλογιζόμενος ὁ κ. Μοσχονάς. Σήμερον ἡ Πατριαρχικὴ Βιβλιοθήκη στεγάζεται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἀλεξανδρείας, μετενεχθεὶσα μερίμνη τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξανδρείας Μελετιίου ἐκ Καΐρου, ὅπου οὔτε εὐχρηστος ἀπέβαινε, καὶ ἦτον ἀσφαλῆς ὑπῆρχεν ἐξ ἐπόψεως διατηρήσεως καὶ ἄλλων κινδύνων. Τὰ χειρόγραφα ἀνέρχονται ἐς 518, φέρουσι δὲ νέαν πρόσθετον ἀριθμῶν. Τὸ ἀρχαιότερον τούτων εἶνε τοῦ ἔτους 968 μ.Χ. Ὁ Κατάλογος ἐξεδόθη εἰς 300 μόνον ἀντίτυπα, προωρισμένα κυρίως διὰ τὰς Βιβλιοθήκας καὶ τὰ Πανεπιστήμια, τιμᾶται δ' ὁ τόμος 1 λίρας Ἀγγλίας καὶ 10 σελλινίων.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εικοσιπενταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Διαλησημά, ἐκ μερίμνης Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐκ Σίφνου Σεβ. Μητροπολίτου πρ. Μεσσηνίας κ. Πολυκάρπου Συνοδικοῦ ἡ ἀρχαιότερα ἐφημερίδες τῶν Κυκλάδων «Σίφνος» ἀφιέρωσαν εἰδικὸν αὐτῆς τεύχος ἐξ 62 σελίδων εἰς μνημόσυνον τοῦ διαπρεποῦς ἐκείνου σιφνίου ὑπὸ τὸν τίτλον «*Κωνσταντῖνος Α. Διαλησημάς*». Τὸ ἀναμνηστικὸν τοῦτο τεύχος ἀπετελέσθη ἐκ συμβολῶν ἀνδρῶν τοῦ πνεύματος γνωρισάντων ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Διαλησημᾶν εἶτε ὡς συνεργάται αὐτοῦ, εἶτε ὡς φίλοι, ἢ καὶ μαθηταί, εἶτε καὶ ἐκ τῶν συγγραφῶν ἢ τῆς καθ' ὅλου εὐρυτάτης θρησκευτικῆς, πνευματικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς αὐτοῦ δράσεως, ἧτις ὁμολογουμένως οὐ μόνον ἀπετέλεσεν ἐποχὴν ἐν τῇ θρησκευτικῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἔξω αὐτῆς ἐσημείωσε σημαντικὴν ἀκτινοβολίαν. Οὕτω τὸ τεύχος περιλαμβάνει ἐξόχως ἐνδιαφερόσας ἀναμνήσεις τῶν Ἱεραρχῶν Ἀθηνῶν Δαμασκηνοῦ, πρ. Μεσσηνίας Πολυκάρπου, Κορινθίας Μιχαήλ, Σύρου Φιλαρέτου, Θήρας Σπυρίδωνος, τοῦ Πρωτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Σπ. Δοντά, τῶν ἀκαδημαϊκῶν Δ. Λαμπαδαρίου καὶ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ν. Σακελλαρίου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Παν. Μπρατσιώτου, Π. Τρεμπέλα, τῶν τῶς παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασιλικῶν Ἐπιτρόπων Μιχ. Γαλανοῦ καὶ Θεοδ. Σπεράντσα, τοῦ Προέδρου τοῦ «Παρνασοῦ» Ἰππ. Καραβία, τῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Ἐμμ. Καρπαθίου, Ν. Παπαδοπούλου, Ἰω. Παπαδοπούλου, Ἀγγέλου Νησιώτου, Ἰω. Ράμφου, καὶ ἄλλων ἐκτιμητῶν τῆς πολυσχιδοῦς ἐκείνης φυσιογνωμίας, ἧς ἐν καιρῷ εἶχον ἐξάρει τὴν σπουδαιότητα μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ νῦν μακαριστοὶ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ Κωνσταντῖνος Καλλίνικος, ὧν τὰ ὠραία ἄρθρα ἀναδημοσιεύονται ἐν τῷ τεύχει. Τὸ ἀξιεπίπαινον τοῦτο ἐγχείρημα ἐπηυλόγησαν δι' ἐπιστολὰν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μάξιμος καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος, ἐξάραντες τὸ ὑπὲρ τῆς ἀναπλάσεως τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας δημιουργικὸν ἔργον τοῦ ἀναδειχθέντος «συνεργοῦ πολυτίμου τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ» καὶ «ὀτρηροῦ τῶν γραμμάτων σκαπανέως καὶ τῆς πατροπαραδότου ἡμῶν εὐσεβείας ποδηγέτου», ὁ δ' ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐχαρακτήρισεν ὡς ἐπιβεβλημένον καθήκον τὴν οὕτω ἐκδηλουμένην τιμὴν πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Διαλησημᾶν, τὸ μακροχρόνιον ἔργον τοῦ ὁποίου ἀνέδειξεν αὐτὸν ὡς ἓνα τῶν Διδασκάλων τοῦ ἡμετέρου Γένους.

Ἰδιαιτέραν προσοχὴν προὐκάλεσεν ἐν ἐξαιρετικῶν βιβλίον τοῦ *Σεραφεῖμ Παπακώστα* ὑπὸ τὸν τίτλον «*Μεταξὺ δύο πολέμων*» (Ἀθῆναι, σελ. α'—ε' + 1—424). Τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἐκ συστηματικῆς συναγωγῆς δημοσιευμάτων τοῦ περιόδικου «Ζωή», ἀναφερομένων εἰς θέματα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅποια ἢ ἀποστασία, ὁ πολιτισμὸς, τὸ κράτος, ἡ παιδεία, ὁ τύ-

πος, ἡ κοινωνία, ἡ οἰκογένεια, τὰ ἥθη, ζητήματα ἐκκλησιαστικά, ἡ εἰρήνη καὶ ὁ πόλεμος, Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, ἢ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ὁποίων ἀναδρομὴ εἰς τὴν μεταξὺ τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων περίοδον ἔχνη εἰς τὴν διαπίστωσιν ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸν γεννηθεὶς δυτικὸς πολιτισμὸς ἐξειλίχθη εἰς πολιτισμὸν οὐ μόνον χωρὶς Χριστόν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἀντίθετον πρὸς τὸν Χριστόν, θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένῃ νὰ πάθῃ τὰς ἀς γνωρίζει τώρα ὅλος ὁ κόσμος ὀλεθρίας τῆς ἀποστασίας τοῦ συνεπέως. Ἀντὶ τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ἀνέμενον ἀπὸ τὸν ἐναγωνίως προσδοκώμενον εἰκοστὸν αἰῶνα, οὗτος, παρ' ὅλας τὰς μηχανικὰς του ἐφευρέσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐπρόβαλε, μὲ τὴν θραυσίαν τῶν «δεσμῶν τῆς θρησκείας» ἀντὶ τῆς εὐδαιμονίας ἤγαγεν εἰς τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον μὲ ὅλα του τὰ ἀλάλητα δεινά. Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ ἀνθρωπότης, παραμείνασα ἀμετανόητος ἐν τῇ ἀποστασίᾳ τῆς, ἐδημιούργησε νέον Πύργον Βαβέλ, ὅθεν καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ ἄλλη χειροτέρα τῆς πρώτης πανανθρωπίνῃ συμφορᾷ τοῦ δευτέρου οἰκουμενικοῦ πολέμου. Διὰ νὰ δειχθῇ, ὅτι, ἀναλόγως πρὸς τὴν συμμόρφωσιν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν μὲ τοὺς νόμους τοῦ Δημοσουργοῦ καὶ Κυβερνήτου τοῦ κόσμου ἢ πρὸς τὴν ἀρνησίαν των, κανονίζεται πάντοτε ἡ ἔκβασις τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι «κανένας αἰὼν, κανένας ἀνθρώπινος πολιτισμὸς, καμμία πρόοδος τεχνῶν καὶ μηχανῶν δὲν θὰ μεταβάλλῃ ποτὲ τὴν ἔκβασιν αὐτῆν».

Τὸ βιβλίον εἶνε ἄκρως ἐνδιαφέρον, διότι παρέχει διδάγματα ἀπὸ τὴν ζωὴν καθ' ὅλας τῆς τὰς πολυμερεῖς ἐκδηλώσεις, συλλεγόμεναι δὲ τὴν μελέτην του εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς γνωρίζοντας ἀνάγνωσιν, διότι εἶνε εὐληπτότατον καὶ ὠφελιμώτατον ἀπὸ πάσης ἐπόψεως.

Ἡ «Ἐκκλησία» ἐσχολίασεν ἤδη προσηκόντως εἰς τὰς «Παρατηρήσεις» τῆς τὴν σημάσιαν τῆς Δηλώσεως ἐκείνης πολυαριθμῶν ἐλλήνων ἐργατῶν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης καὶ τῶν γραμμάτων, δι' ἧς διεκήρυξαν δημοσίᾳ τὴν πεποιθησίαν των ὡς πρὸς τὴν ἦν πρέπει ὁ ἑλληνικὸς λαὸς νὰ ἀκολουθήσῃ κατευθύνουσιν εἰς τὰ μεγάλα θεμελιώδη προβλήματα τῆς ζωῆς, «διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερνήκῃ τὰς δυσχερείας τῶν καιρῶν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν πνευματικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὕλικὴν ἀναδημιουργίαν τοῦ ἔθνους».

Ἡ Δηλώσις ἐκείνη ἐπήλθεν ὡς συνέπεια καὶ συμπέρασμα μίᾳ ἐπιμελοῦς, προσηκτικῆς, ὀλοπλεύρου καὶ αὐστηρῶς ἀμερολήπτου καὶ πολυχρόνιου ἐρεύνης τῶν ἀποτελούντων τὴν παρ' ἡμῖν εὐρύτατα γνωστὴν «Χριστιανικὴν Ἐνωσιν Ἐπιστημόνων» ἐπὶ τῶν συλλεγόμενων τῶν θεμελιῶν τῆς ζωῆς ἀτόμων καὶ λαῶν θεμάτων, τὰ πορίσματα τῆς ὁποίας—ἐρεύνης—ἐκτίθενται εἰς βιβλίον φέρον τὸν τίτλον: Διὰ καὶ θε «Ἑλληναί: *Διακινήσεις τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημόνων*» (Ἀθῆναι 1946, σελ. 207). Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ξενικῆς κατοχῆς, μαζὺ μὲ τὸν εἰς τὰ ἄλλα μέτωπα ἀγῶνα μίᾳ ὁμάδῃ ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐν λόγω Ἐνωσιν ἐπιστημόνων εἶχεν ἀναλάβει ἓνα ἄλλον ἀγῶνα εἰς τὸ μέτωπον τῆς πνευματικῆς τὸνώσεως τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, διὰ συντόνου δ' ἐρευνητικῆς καὶ ἀνιχνευτικῆς ἐργασίας ἀνεζήτησε νὰ εὕρῃ πέραν τοῦ φοβεροῦ φαινομένου τῆς τυραννικῆς βαρβαρότητος τοῦ πολέμου τούτου τὴν αἰτίαν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς μέσα εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ κ' αἰῶνος, τὸν ὁποῖον μετέβαλεν εἰς ἐρείπια. Ἀπὸ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν συνήχθη τὸ συμπέρασμα ὅτι «τὸ κακὸν εἶνε πνευματικῆς φύσεως καὶ μόνον μὲ πνευματικὴν ἀναγέννησιν θὰ φύγῃ». Τὰς σκέψεις καὶ τὰ συμπεράσματά των οἱ ἀποτελοῦντες τὴν «Χριστιανικὴν Ἐνωσιν Ἐπιστημόνων» ἐκθέτουν εἰς τὸ ὑπ' ὄψιν βιβλίον, ἀποτελοῦν πράγματι διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαόν «τὸ ἄγγελμα τῆς ἀληθείας ποῦ σώζει». Θὰ ἔπρεπε νὰ διαθεσάμεν πολλὰς σελίδας διὰ νὰ μεταδώσωμεν καὶ ἐν ἄκρᾳ ἀκόμῃ ἐπιτομῇ τὸ πολυτιμώτατον περιεχόμενον τοῦ

περί οὗ ὁ λόγος βιβλίου, τὸ ὁποῖον θὰ πρέπη νὰ καταστῇ ἐγκόλπιον παντός Ἕλληνας. Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσίν του θὰ διεπίστωνεν ὁ καθείς πῶς ὁ περιλάλητος εἰκοστός αἰὼν, διὰ τὸν ὁποῖον καυχᾶται ὁ κατάπληκτος ἀπὸ τὰς μηχανικὰς του προόδους ἄνθρωπος, κανὲν ἀπὸ τὰ ἀποσχολοῦντα τὸν ἄνθρωπον θεμελιώδη προβλήματα δὲν ἤδυνήθη νὰ λύσῃ, πῶς ἡ περιφροσύνη «προόδος» του ἀποτελεῖ πραγματικὴν ὀπισθοδρόμησιν, ὡς δῆλον ἐκ τῆς πανταχοῦ ἐκδηλουμένης κατωτέρω-τητος καὶ ὑποβαθμίσεως τοῦ ἀνθρώπου μέσα εἰς μίαν πρωτοφανῆ ἄνθησιν τῆς τεχνικῆς προόδου καὶ ἐν γένει εἰς τοὺς εὐνοϊκώτερος ὕλικους ὄρους. Ἡ ἀποτυχία αὕτη ἀποδεικνύεται ὀφειλομένη εἰς τὸ ὅτι ὁ σημερινός πολιτισμός τῶν αὐτοκινήτων, τῶν ραδιοφώνων, τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων, τῶν οὐρανοξυστῶν, τῶν αὐτοδιευθυνομένων βολίδων καὶ τῶν ραντάρ εἶχεν ὡς θεμελιὸν τὴν ἄρνησιν τῶν πνευματικῶν ἀξιών, ἄνευ τῶν ὁποίων οὔτε ἐφάνη ποτέ πολιτισμός εἰς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ φανῇ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἔθνους μας ἐσημειώθη ἡ ἀντιχριστιανικὴ ἀποστασία κατὰ παράδοξον ἀντινομίαν, ἐφ' ὅσον οὐδὲν ἔθνος περισσότερο τοῦ ἑλληνικοῦ συνεδέθη ἱστορικῶς ἄμα καὶ ἔθνικῶς μετὰ τὸν Χριστιανισμόν, οἱ Ἕλληνες χριστιανοὶ ἐπιστήμονες, ἐκθέτοντες εἰς τὸ ὑπ' ὄψιν βιβλίον τοὺς λόγους, ἔνεκα τῶν ὁποίων ὁ ἑλληνικὸς λαὸς προσεκήθη ὑπὸ τῆς ἀπιστίας νὰ ἀπαρνηθῇ ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἀπέτελε τὸ βάθρον τῆς πνευματικῆς του ζωῆς, εἰς τρία μεγάλα μέρη ὑπὸ τοὺς τίτλους «Ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ Θρησκεία», «Τί λέγει ἡ Ἱστορία» καὶ «Τί λέγει ἡ Πίστις» ἀναπτύσσουσιν εἰς γλώσσαν εἰς πάντας καταληπτὴν, μετὰ σαφήνειαν, καταπληκτικὴν καὶ ἀπόλυτον πειστικότητα μίαν ἀκλόνητον ἐπιχειρηματολογίαν, ἡ ὁποία καταρρίπτει ὅλους τοὺς τὰχα ὀγκολίθους ποὺ προσεπλάθη νὰ ἐκσφενδονίσῃ ἡ ἄρνησις ἐναντίον τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν. Τὸ βιβλίον εἶνε ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον, καὶ τὸ συνιστῶμεν ὡς ἐγκόλπιον ἀπαραίτητον μάλιστα εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν, ποὺ τόσοσιν εὐκόλα παρασύρεται ἀπὸ τοὺς ἐκαστοτε πνέοντας παντοίους ἀνέμους. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ μελετήσῃ καὶ ὅσοι ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν παρ' ἡμῖν ἔχοντων τὴν ἡγεσίαν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἀπὸ τοὺς καθ' ὄλου ἐκπαιδευτικούς ἐμφανίζονται καθυστερημένοι ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς γνησίας Ἐπιστήμης ἐναντι τῆς θρησκείας, ἐν συναφείᾳ μάλιστα πρὸς ἄλλο βιβλίον, ὅπερ ἡ Ἀδελφότης Θεολόγων «Ζωή» ἐξέδωκε ταυτοχρόνως ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐπιστήμη ὁμιλεῖ» ('Αθήναι 1946, σελ. 1—204) διὰ τὰ πληροφορηθῆν ἀπὸ τὰς ἀπεριφράστους ὁμολογίας τῶν κορυφῶν τῆς συγχρόνου Θετικῆς Ἐπιστήμης τὴν ἀδυναμίαν τῆς νὰ εἰσέρχεται εἰς τὰ πεδία, ὅπου μόνον ἡ θρησκεία ἔχει τὸν λόγον, τὰ σφάλματα καὶ τὰς ὑπερβολὰς ποὺ ἔγειναν εἰς τὸ παρελθὸν ἀπὸ μερικῶν ἐπιστήμονας, καὶ τὰς χριστιανικὰς πεποιθήσεις τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν. Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν βιβλίων τούτων κατατάσσεται καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν Διευθυντοῦ **Δημητρίου Γ. Μαγκριώτου** εἰς β' ἔκδοσιν δημοσιευθὲν πρὸ τίνος ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον *Ἡ Βίβλος ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης* ('Αθήναι 1946, σελ. 1—174), διὰ τοῦ ὁποῖου ἀποδεικνύεται πῶς ἐκ τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν τῶν τελευταίων μάλιστα δεκαετηρίδων καὶ ἐκ τῶν πορισμάτων τῶν ἱστορικῶν ἐρευνῶν καὶ τῆς Γεωλογίας, τῆς Ἐθνολογίας καὶ τῆς Ἀστρονομίας διαπιστοῦται ἡ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἱερὰ Βίβλος εἶνε ἱστορικῶς ἀκριβής, εἶπε δηλαδὴ τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅλα τὰ ζητήματα, ὅσων ἡ ἔρευνα ἤδυνήθη νὰ ἐμπέτῃ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἐπιστήμης, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀντέχει εἰς οἰονδήποτε ἔλεγχον τῆς Κριτικῆς καὶ τῆς Ἐπιστήμης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐξέρχεται νικητρία καὶ ἀκλόνητος «σὰν Βράχος τῶν Αἰώνων, σὰν Φάρος Πνευματικῶν ἀσάλευτος, διότι δὲν εἶναι κατασκευάσμα ἀνθρώπων». Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον «στρατιὰ δλόκληρη σοφῶν ἀπὸ κάθε χώρα καὶ κάθε ἐποχὴ ὑποκλίνεται μετὰ σεβασμὸν καὶ εὐλά-

βειαν ἐμπρὸς στὸ ἠθικὸν κύρος καὶ στὴν ἱστορικὴν ἀξίαν τῆς Βίβλου».

*

Ἀπὸ τῆς 18 παρελθόντος Νοεμβρίου ἤρξατο λειτουργοῦν «Ἴδρυμα Ἀνωτέρας Μορφώσεως» ὡς Παράρτημα τῆς διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς δρᾶσιν γνωστοτάτης καὶ πολὺ ἐπέκεινα τῶν ἑλληνικῶν ὁρίων Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν. Τὸ Ἴδρυμα, ἀποσκοποῦν εἰς τὴν γενικώτεραν καὶ εὐρύτεραν συμπλήρωσιν τῆς σχολικῆς μορφώσεως καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν πατροπαράδοτων ἱδανικῶν τῆς θρησκείας, τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας, διωργάνωσεν ἐτήσιον κύκλον μαθημάτων περὶ ἐξελίξεως τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τε τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, τὴν βυζαντινὴν καὶ τὴν νεωτέραν, ὡς καὶ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν μέχρι τῆς σήμερον μηχανικῶν-προόδων τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς τὸν κύκλον τούτων περιλαμβάνονται, διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι, καὶ μαθήματα τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνιολογίας, δι' ὧν ἀναπτύσσονται αἱ κοινωνικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν προβλημάτων. Τὴν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ἰδρυματος, λειτουργοῦντος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου Ὁφελίμων Βιβλίων ('Ακαδημίας 54), ἀποτελοῦσιν οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Φ. Κουκουλές, Π. Μπρατσιώτης, Κ. Παπαϊωάννου, Σπ. Μαρινάτος καὶ Γ. Ζώρας, διδάσκοντες ἐκ περιτροπῆς καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισμένου Προγράμματος.

*

Ἴδρυθεὶς ἤδη κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1943 ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται ἀνελλιπῶς καὶ ἀθροῦβως ὁ «Χριστιανικὸς Κοινωνικὸς Κύκλος», σκοπὸς τοῦ ὁποῖου εἶναι ἡ μελέτη τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ὁ Κύκλος οὗτος οὐδέμιαν τρέφον πολιτικὴν ἐπιδίωξιν στερεῖται πάσης πολιτικῆς χροιάς, ὧν αὐστηρῶς ἐπιστημονικῶς ἀπαρτίζεται δ' ἐκ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου διαφόρων Σχολῶν καὶ ἐξ ἄλλων διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, ἐμπόρων, βιομηχάνων κλπ., μέλη δὲ αὐτοῦ ἐπανειλημμένως περιβλήθησαν, τινὰ δὲ τούτων ἐξακολουθοῦσι νὰ εἶναι περιβεβλημένα καὶ τὸ ὑπουργικὸν ἀξίωμα. Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅπως συντελεσθῇ ἀφ' ἐνός μὲν εἰς τὴν διέγερσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῶν κοινωνικῶν ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ χριστιανικοῦ φρονήματος τοῦ λαοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ ἐν Ἀθήναις διὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν συνέδριον τοῦ κοινωνικοῦ χριστιανισμοῦ. Τοιαῦτα συνέδρια εἶναι γνωστὸν ὅτι συνέρχονται τακτικῶς ἐν διαφόροις χώραις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ γνωστότερον πάντων εἶναι ἡ κατ' ἔτος συνερχομένη ἀπὸ τοῦ 1905 ἐν Γαλλίᾳ ρωμαιοκαθολικὴ «Semaine Sociale».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Ἰαποκοράτους Σ. Καραβία** Μελέται καὶ Λόγοι 1883—1946. Ἀθήναι 1947 (σελ. 450).
Ἀλεξάνδρου Γ. Σίνου καθηγητοῦ τοῦ Ε. Μ. Πολυτεχνείου, Ἡ γεωγραφικὴ ἐνότης τοῦ ἑλληνικοῦ μεσογειακοῦ χώρου. Μέρους Β' Ἡ οἰκονομικὴ ἐνότης. Ἀθήναι 1946 (σελ. 204).
Ἀμίλκα Σ. Ἀλιβιζάτου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ μεταπολεμικὴ φωνὴ καὶ θέσις τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἀθήναι 1946.
Λεωνίδου Φιλιππίδου Παιδεία καὶ ἔθνος. Ἀλεξάνδρεια 1946.
Ἰωάννου Γ. Κούμαρη Τὸ κτίριον τοῦ Πανεπιστημίου, 1946.
Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν: Ψυχολογικὸν Ἐργαστήριον: Τὰ πεπραγμένα τοῦ Ψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν (1941—1946) ὑπὸ **Γεωργίου Δ. Σακελλαρίου** τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας, Διευθυντοῦ τοῦ Ψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου. Ἀθήναι 1946.
Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν: Ἐπιστημονικὸν μνημόσυνον Κωνσταντίνου Δυοβουνιώτου (1872—1943) ὑπὸ **Ἰωάννου**

Ν. Καρμύση τακτικού Καθηγητού τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. 'Αθήναι 1946 (μετ' εἰκόνας).

Πανεπιστήμιον 'Αθηνῶν: Λόγος τοῦ Πρυτάνεως **Δημ. Σ. Μπαλάου** ἐκφωνηθεὶς ἐντολῇ τῆς Πανεπ. Συγκλήτου τῆ 24ῃ Μαρτίου 1946 ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου. 'Αθήναι 1946.

Πανεπιστήμιον 'Αθηνῶν: 'Η τελετὴ τῆς ὀρκωμοσίας τῶν νεωστὶ εἰσαχθέντων φοιτητῶν. Τῆ 11 Μαΐου 1946. 'Αθήναι 1946.

Théodore D. Mosconas Bibliothécaire Patriarcal, Histoire étrange d'un manuscrit enluminé alexandrin du XIe siècle, perdu et retrouvé Le Cair: 1946.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

'Επιστολαί, ἄρθρα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐπ' ἀνταλλαγῇ: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «'Εκκλησίας», Ὁδὸς Μοσχονησιῶν 12Α 'Αθήνας 8. [Τηλέφ. 82,219].

Συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς: Πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Περιοδικοῦ «'Εκκλησία», 'Αθήνας (Κ), ὁδὸς Φιλοθέης 19.

Οὐδεμία ἀίτησις πρὸς ἐγγραφὴν λαμβάνεται ὑπὸ ὄψιν ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς.

'Η ἐπὶ πλέον καθυστέρησις τῶν συνδρομῶν θὰ συνεπαγάγῃ τὴν διακοπὴν τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται, δέον δὲ νὰ ᾔνε εὐανάγκωστα καὶ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὀψευς τοῦ χάρτου.

Αἰδεσιματώτους **Παναγ. Καζόλαν** Ἀγίου **Κωνσταντίνου Γ. Συσοβίτην** Λεπενούς-Βάλτου Αἰτωλοακαρνανίας· **'Ηλιαν Παρασκευῶν** Καλλιθέαν Δωριδος· Αἱ διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθησαν.—**Σταῦρον Ναστούλην** τὸ φύλλον ἐστέλλετο, ἀλλὰ μετὰ τὴν στράτευσίν σας μᾶς ἐπιστράφη ἤδη ἐνεγράφητε καὶ θὰ στέλλεται εἰς τὴν νέαν σας διεύθυνσιν.—**Αἰδ. Μηνῶν Δ. Κοιανίδην** Κεραμοῦτσιον Ἡρακλείου-Κρήτης τὸ φύλλον θὰ σᾶς ἀποστέλλεται· δὲν ἀπαιτεῖται καταβολὴ συνδρομῆς.—**Ἀρχιμ. Κ. Πούλον** Μεσολόγγιον· ζητηθὲν φύλλον ἐστάλη.—**Αἰδ. Τζάνου Γουγυτῶν** Mansfield Ohio· συνδρομὴ ἐλήφθη.—**Ἐλευθ. Μιχαλόπουλον** Πειραιᾶ· Συνδρομὴ ἐλήφθη.—**Ἀναστάσιον Παῖπᾶν** Ἀγ. Γεώργιον Βελεστίνου· Ἐλήφθησαν 6.000 δραχμ. 'Η ἐτήσια συνδρομὴ ἀνέρχεται εἰς 12.000. Τὰ φύλλα ἐστάλησαν.—**Ἐκκλησι. Συμβούλιον Κεφαλοβορναίου Βιάου**· ἐλήφθησαν 2.000 δραχμαί. Ζητήσατε ὅμως πληροφoρίας παρὰ τοῦ αὐτόθι Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ὡς πρὸς τὸ ὕψ' αὐτοῦ ὀρισθὲν ποσὸν τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς τοῦ ναοῦ σας, καὶ συμπληρώσατε.—**Πρωθ. Πασχάλην Παναγιώτου** Γεν. Ἀρχιεπ. Ἐπίτροπον· θερμὰς εὐχαριστίας ἐπὶ ταῖς εὐχαίς.—**Γρηγόριον Παλαμᾶν** Θεσσαλονίκην· τὰ φύλλα στέλλονται τακτικῶς, ἡμεῖς ὅμως οὐδὲν ἐλάβομεν.—**Χριστιανικὴν Ἐστίαν** Πάτρας. Τὰ ζητηθέντα φύλλα στέλλονται. 'Η ἐτήσια συνδρομὴ ὑμῶν ἀνέρχεται εἰς 12.000 δραχμάς.

Πᾶσα μεταβολὴ διευθύνσεως δέον νὰ μᾶς ἀνακοινουθῆται ἑμέσως, **σημειουμένης ἀπαραιτήτως τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἢ μετὰθεσις. Ἄνευ τῆς σημειώσεως ταύτης ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν.**

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ Τ.Α.Κ.Ε.

'Η εἰσπραξις τῶν συνδρομῶν τῶν ἰ. ναῶν ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «'Εκκλησία» ἐνεργεῖται κατὰ τὸν Νόμον 2200/40 ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους TAKE οὐχὶ δι' ἰδιαιτέρων διπλοτύπων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀλλὰ δι' ἐκείνων, διὰ τῶν ὁποίων εἰσπράττονται οἱ πόροι τοῦ TAKE.

Αἱ εἰσπράξεις αὗται ἐκ συνδρομῶν πρέπει νὰ μεταφέρονται εἰς εἰδικὴν στήλην τῶν μηνιαίων Καταστάσεων εἰσπράξεων τῶν τοπικῶν TAKE τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὸ Κεντρικόν (TAKE), ὁπόθεν θ' ἀποδίδονται εἰς τὸ περιοδικόν.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως τοῦ TAKE)

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

[1] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Διάκονόν Διονύσιον Ραφτόπουλον

Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὴν 12ην Μαρτίου 1947, ἡμέραν Τετάρτην, καὶ ὥραν 12ην μεσημβρ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένη κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ ἐπὶ βίῳ ἠθικῶς μεμπτῶ, παρανόμοις σχέσεσι μετὰ γυναικὸς καὶ σκανδαλισμῶ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι δὲ ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

'Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Ἰανουαρίου 1947

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ δικαστηρίου.

† Ὁ Ταλαντίου Βασίλειος

[1] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἱερέα Λάμπρον Βακαλάκην τῶς ἐφημερίον τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καισαριαγῆς.

Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὴν 12ην Μαρτίου 1947, ἡμέραν Τετάρτην, καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν, ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένη κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ ἐπὶ ἀναμίξει εἰς ὀργανώσεις ἔξω τοῦ πλαισίου τῆς Ἐκκλησίας καὶ μεγίστῳ σκανδαλισμῶ τῆς συνειδήσεως τῶν χριστιανῶν.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι δὲ ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

'Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Ἰανουαρίου 1947.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Ταλαντίου Βασίλειος

[1] ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἱερομόναχον Φιλόθεον Μωραΐτην τῶς ἐφημερίον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Ἐλεούσης Αἰγάλεω.

Ἀγνώστου διαμονῆς

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὴν 12ην Μαρτίου 1947, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 12ην μεσημβρ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ ὑφισταμένη κατὰ σοῦ κατηγορίᾳ ἐπὶ ἀποβολῇ τοῦ ἐνδύματος τοῦ Κληρικοῦ καὶ τελέσει γάμου.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι δὲ ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

'Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1947

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Ταλαντίου Βασίλειος

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Χηρευσῶν τῶν ἐνοριῶν 1) Κορφοβουνίου, 2) Σκιᾶδᾶ καὶ 3) Σεριζανῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν διὰ νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους Νόμους.

'Ἐν Πρεβέζῃ τῇ 2 Ἰανουαρίου 1947

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἀνδρέας

Ι. Μητρόπολις Κερκύρας και Παξών.

Κενωθείσης της έφημεριακής θέσεως του χωρίου Κουραμάδων διά της παραιτήσεως του αιδ. Ιερέως Θεοδώρου Χυτήρη και έχοντες υπ' όψιν τὰ άρθρα 46 και 47 του Νόμου 2200/940 (Περί 'Ιερών Ναών και 'Εφημεριών), τὰς διατάξεις του Νόμου 536/1945 (Περί ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν του 'Ορθοδόξου 'Εφημεριακοῦ Κλήρου κλπ.), τὸ ἄρθρον 28 του 'Αναγκαστικοῦ Νόμου 540 του 1945 (Περί 'Εκκλησ. 'Εκπαιδεύσεως) και τὴν υπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 και ἀπὸ 7/10 46 'Εγκύκλιον του 'Υπουργείου Ὁρθοδόξων και 'Εθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν 'Εφημεριακὴν θέσιν τακτικὸν 'Εφημερίου, τοῦ Ι. ναοῦ ἁγίου 'Ιωάννου του Καλυβίτου τῆς Κοινότητος Κουραμάδων και 2) τοῦ Ι. ναοῦ ἁγίου Νικολάου τῆς Κοινότητος Μαλακιῶν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 48 του ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἴνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι 'Εφημέριοι τῶν ἐν λόγῳ 'Ενοριῶν.

Περισσότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ παρούσα κοινοποιηθῆτω μερίμνη του οἰκείου 'Εκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου δι' ἀναγνώσεως ἐπ' 'Εκκλησίας και θυροκολλησεως ἐν τῷ 'Ι. Ναῶ, και δημοσιευθῆτω εἰς τὰ Περιοδικὰ «'Εκκλησία» και «'Αγιοι 'Ιᾶσων και Σωσίπατρος».

'Εν Κερκύρα τῆ 16 και 23 Δεκεμβρίου 1946.

† 'Ο Κερκύρας και Παξῶν Μεθόδιος

Ι. Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες υπ' ὄψει τὸ ἄρθρ. 46 του Α. Ν. 2200 «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν και 'Εφημεριῶν» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν του ἐν τῇ Κοινότητι Ναζηρίου τ. Δήμου Εὔας ἱεροῦ ἐφημεριακοῦ ναοῦ ἢ «Γέννησις τῆς Θεοτόκου», ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖά μας τὰ ὑπὸ του ἄρθρου 48 του αὐτοῦ Νόμου δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων διά τὴν ὡς ἄνω 'Ενορίαν. Ἐν Καλάμαις τῆ 23ῃ Δεκεμβρίου 1946.

† 'Ο Μεσσηνιας Χρυόστομος

Ι. Ἐπισκοπὴ Λάμπης και Σφακιῶν

Ἐχοντες υπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις του περὶ «'Ιερῶν Ναῶν και 'Εφημεριῶν» Νόμου, κολοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα ἴνα καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν του ἐφημερίου τῆς 'Ενορίας Κισσοῦ «Παναγίας Γενέθλιον» και Κεντροχωρίου «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ του ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά. Ἐν Σπήλι τῆ 26 Δ)βρίου 1946.

† 'Ο Λάμπης και Σφακιῶν Εὐμένιος

Ι. Μητρόπολις Καλαβρύτων και Αἰγιαλίας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Δεσινου τακτικὸν 'Εφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην και ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως του παρόντος εἰς τὸ περιοδικὸν «'Εκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ του ἄρθρου 48 του ἀναγκ. Νόμου 2200 «περὶ 'Ι. Ναῶν και ἐφημεριῶν» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Αἴγιον τῆ 11ῃ 'Ιανουαρίου 1947.

† 'Ο Καλαβρύτων και Αἰγιαλίας 'Αγαθόνικος

Ι. Μητρόπολις Καρυστίας και Σκύρου

Ἐχοντες υπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 46, 47 και 48 του 'Αναγκαστικοῦ Νόμου 2200/1940 «Περί 'Ιερῶν Ναῶν και 'Εφημεριῶν» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς

ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ του Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν 'Εφημερίου διά τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς 'Εφημεριακῆς θέσεως του ἐν 'Αγίῳ Δημητρίῳ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν 'Αγίων Κωνσταντίνου και 'Ελένης. Ἐν Κύμη τῆ 23ῃ Δεκεμβρίου 1946.

† 'Ο Καρυστίας και Σκύρου 'Αναγίας

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Τὸ πρόσωπον του 'Ιησοῦ Χριστοῦ ὡς πρόβλημα τῶν συγχρόνων Του, του Ιουδαϊκοῦ και του ἔθνικοῦ κόσμου, τῶν αἱρέσεων, του μεσαιῶνος, τῆς μετὰ τὴν 'Αναγέννησιν φιλοσοφίας και θεολογίας.—'Ἡ ἀρνησις τῆς ὑπάρξεώς του.

Ἡ ἱστορικότης του ἀποδεικνυομένη ἐκ μαρτυριῶν ἔθνικῶν και Ιουδαϊκῶν. 'Ο 'Ιησοῦς τῶν Εὐαγγελίων και ὁ ἱστορικὸς χαρακτήρ τῆς ΚΔ. Αἱ μαρτυρίαι τῶν ἀποστόλων και ἰδίως του Παύλου. 'Ο Χριστὸς ἐν τῇ θρησκείᾳ, τῇ λατρείᾳ, τῇ τέχνῃ και τῇ Φιλολογίᾳ. Συμπέρασμα.

'Εν τοῖς Γραφεῖοις τῆς «'Εκκλησίας»

Τιμᾶται δρχ. 10.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

'Ιδιωτῶν	Δρχ. 12.000
Φοιτητῶν και σπουδαστῶν 'Ιερατικῶν	» 6.000
Σχολῶν	Δολλ. 6
'Εξωτερικοῦ	Δρχ. 1.000
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου	Δρχ. 1.000
Προκηρῦξεις ἐκλογῆς ἱερέων :	
1) διὰ μόνην θέσιν	» 5.000
2) διὰ πλείονας τῆς μιᾶς ἐκάστη πρὸς δραχμὰς	3.000
Οὐδενμία Προκηρῦξις θὰ δημοσιεύεται μὴ συνοδευομένη ὑπὸ του ἀντιτίμου αὐτῆς.	
Αἱ συνδρομαὶ προκαταβάλλονται.	
Αἱ συνδρομαὶ τῶν ναῶν ἀνακοινωθῆσονται προσεχῶς.	

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† 'Ο 'Αθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

† 'Ο Ὑδρας-Σπετσῶν-Αἰγιῆς ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

† 'Ο Ἐδέσσης-Πέλλης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς του Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ

'Υφηγητῆς του Πανεπιστημίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΣΗΣ

'Εν Ἀθῆναις τύποις «Φοῖνικος», Λεονάτου 4